

KARABÜK YAHYA KEMAL BEYATLI
MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

SANAT YOLUNDA

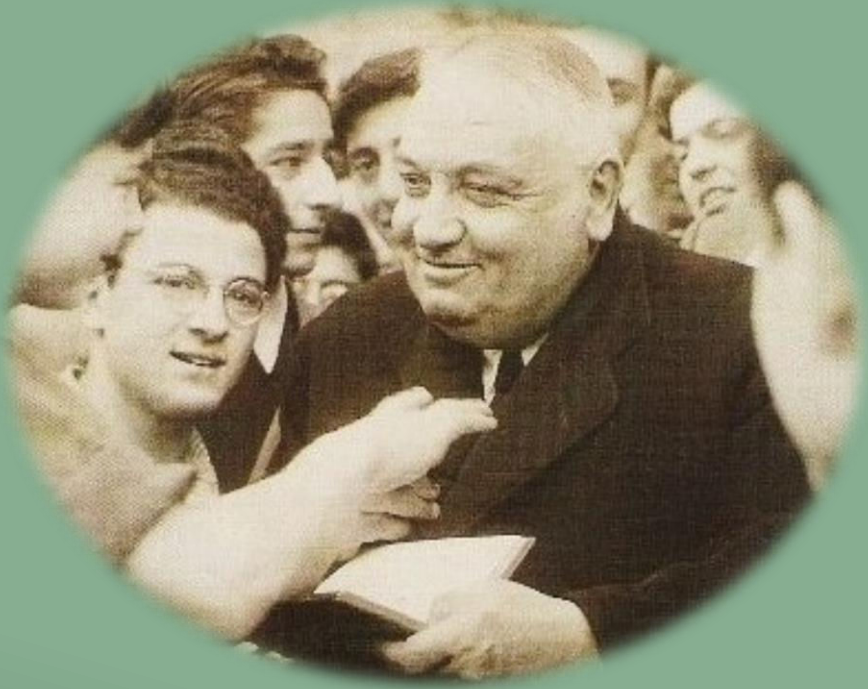
Şiir

Hikâye

Deneme

KARABÜK 2018

*Artık demir almak günü gelmişse zamandan,
Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan.
Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol,
Sallanmaz o kalkışta ne bir mendil ne de bir kol.*

...

“...Gezintilerimde bir hakikat keşfettim. Bu devletin iki mânevi temeli vardır: Fâtih’in Ayasofya minâresinden okuttuğu ezan ki hâlâ okunuyor! Selîm’in Hırka-i Saâdet önünde okuttuğu Kur’an ki hâlâ okunuyor! Eskişehir’in, Afyon Karahisar’ın, Kars’ın genç askerleri siz bu kadar güzel iki şey için döğüştünüz!...”

Yahya Kemal BEYATLI

Yahya Kemal Beyatlı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Editörler:

Mehmet ÇIRAKLI

Ali ERUĞURLU

Eser Sahibi:

Yahya Kemal Beyatlı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi Adına
Okul Müdürü Murat TÜLÜMEN

Kapak Tasarım:

Mehmet ÇIRAKLI

İletişim:

Yenişehir Mah. Necatibey Cad. No:21 Merkez/KARABÜK

☎ Tel: 0370 412 92 71

📄 Belgegeçer: 0 370 412 57 65

🌐 Web: <http://karabukktml.meb.k12.tr>

İÇİNDEKİLER

OKUL MÜDÜRÜMÜZDEN.....	VI
ÖNSÖZ	VII
İBRAHİM ÇAVUŞ.....	9
<i>Beyza Nur ÜNAL</i>	
HER EVLAT ASKER DOĞAR	17
<i>Yasemin BAŞPINAR</i>	
DUR MERMİ.....	22
<i>Beyza Nur ÜNAL</i>	
EMEL VE ZEYNEP'İN HAYVAN SEVGİSİ.....	30
<i>Dilara DARBAZ</i>	
GERÇEK HAYAT.....	35
<i>Duygu GEZE</i>	
MÜCADELE ZAMANI	41
<i>Meryem BÜYÜKADA</i>	
AŞKINDA ERİMEK	50
<i>Merve ÇANKAYA</i>	
MEVLANA.....	53
<i>Kader TAÇ</i>	
DİNMEYEN ÖZLEM: KUDÜS.....	54
<i>Merve ÇANKAYA</i>	
VALİDEM	59
<i>Merve ÇANKAYA</i>	

ÖZLEM.....	63
<i>Merve ÇANKAYA</i>	
BAĞIMLILIK MI BİZİ BAĞLAYAN, YOKSA BİZ MİYİZ BAĞIMLI OLAN?.....	65
<i>Funda ÜNLÜK</i>	
İNSANLAR NEDEN YAŞAR?	70
<i>Fatma Nur SEVİNÇ</i>	
İNSANLIK NEREYE GİDİYOR?	74
<i>Gülin SERT</i>	
DİLİN ÖNEMİ VE TÜRKÇEMİZ.....	77
<i>İclal Kardelen KAÇAR</i>	
KİMLİĞİMİZİN TEMSİLCİSİ DİLİMİZ: TÜRKÇEMİZ	80
<i>Merve ÖZTÜRK</i>	
MEHMET'TEN ANNESİNE	85
<i>Funda ÜNLÜK</i>	
BU ŞEHİR BENİM DEĞİL.....	89
<i>Yasemin BAŞPINAR</i>	
BU GÜN GÜNLERDEN ÇANAKKALE.....	94
<i>Yasemin BAŞPINAR</i>	
DÜŞÜNÜYORUM, DÜŞÜNDÜĞÜMLE KALİYORUM.....	98
<i>Erem Nur KIZILKAYA</i>	
HAYVANLAR NE KADAR ÜZÜLÜR?.....	103
<i>Melisa KORKMAZ</i>	

GÖKLERİN KIZILLIĞI.....	107
<i>İclal Kardelen KAÇAR</i>	
KOR DÜŞER ATEŞE.....	110
<i>Funda ÜNLÜK</i>	
YENİDEN DOĞUŞ.....	118
<i>Zeynep YILMAZ</i>	
RAHAT UYU BÜYÜK ŞAİR.....	123
<i>Aleyna KAYA</i>	
FIRINDA ATEŞ, OCAKTA EKMEK	127
<i>Öznur KITIR</i>	

OKUL MÜDÜRÜMÜZDEN

Bugünün genç kızları olan öğrencilerimiz; geleceği imar edecek anneler, işçiler, ustalar, terziler, aşçılar, öğretmenler, tasarımcılar, yazılımcılar olacaklardır. 2017-2018 Eğitim öğretim yılında öğrencilerimizin yazılarından oluşan bu müstesna kitabı

okuduğumda, kızlarımızla bir kez daha iftihar ettim. Onlar sadece yukarıda saydığım meslek sahipleri değil, aynı zamanda birer şair, yazar da olabileceklerini bu kitapla bize gösterdiler.

Öğrencilerimizin oluşturduğu bu kitap, istenildiğinde hedeflere ulaşılabilirliğini gösteren bir üründür. Hedefe ulaşmak için başarılı bir şekilde yol kat ettikleri için öğrencilerimizi tebrik eder, okulumuz adına onlara teşekkür ederim.

Yaptığımız ve yapmayı planladığımız etkinliklerde, daha büyük başarılarla imza atacağımıza eminim.

Bu kitabın bu aşamaya gelmesinde emeği geçen tüm öğrenci ve editör öğretmenlerimiz Mehmet ÇIRAKLI ve Ali ERUĞURLU'yu tebrik eder, başarılarının devamını dilerim.

Murat TÜLÜMEN

Okul Müdürü

ÖNSÖZ

Bu yıl eğitim-öğretim yılına başladığımızda kendimize bir hedef belirlemiştik. Bu hedefimiz; yıl içinde öğrencilerimizle birlikte şiir, hikâye, deneme, hatıra vb. türlerde yazılar yazmak ve bunları bir kitap haline getirmektir. İşte elinizde tuttuğunuz bu kitap bu yazılardan oluşuyor.

Yazılarımızı yazmaya başladığımız ilk andan itibaren öğrencilerimizle birlikte taşıdığımız heyecan, bu yazıların kitap haline geldiği son ana kadar devam etti. Yaptığımız okuma, tasarlama ve yazma çalışmaları bizim için yeni ufuklar açan, azmimizi arttıran çalışmalar oldu. Nihayetinde birazdan okumaya başlayacağınız yazılar vücuda geldi. Öğrencilerimizin yazılarından oluşan bu eserlerin çoğu, yıl içinde yapılan çeşitli yarışmalarda okulumuzu temsil etti. Bunlardan bazıları katıldığı yarışmalarda il birinciliği alan eserlerdir. Öğrencilerimizi bu başarıları için tebrik ediyoruz.

Öğretmenleri olarak bizim amacımız, onların dünyasında yazma konusunda bir kıvılcım yakmaktır. Onlar bu kıvılcımı ateşe çevirdiler. Kitabın oluşması için yazı yazan öğrencilerimizin hepsine ayrı ayrı teşekkür ederiz. Keyifli okumalar dileriz.

Mehmet ÇIRAKLI-Ali ERUĞURLU

İBRAHİM ÇAVUŞ

Beyza Nur ÜNAL

“Dedem koynunda yattıkça benimsin ey güzel toprak,

Neler yapmış bu millet, en yakın tarihe bir sor bak.”

Süleyman Nazif

Dedem “İbrahim!” diye seslendi, birden sustu ve derin bir düşünceye daldı. Belki yine, o anlara geri dönmüştü. Dedem Çanakkale gazisiydi. Onunla sohbet etmeyi, çocukken hikâyelerini dinlemeyi çok severdim. O savaşı sanki içindeymişim gibi yaşardım. Bazen sıkılır kaçmak isterdim ama dedem yaşadıklarını durmadan bana anlatırdı. Şimdi daha iyi anlıyorum neden sürekli anlattığını. Dedem bir an için daldığı düşünceli halinden derin bir nefes alıp konuşmaya hazırlanarak çıktı. Dedemin bu durumu, beni, yeni bir hatıranın beklediğini gösteriyordu. O derin nefesin ardından “Oğulcuğum” diye başladı.

-Senin adın neden İbrahim biliyor musun?

-Hayır dede, dedim.

-Anlatayım o zaman, dedi. Derin bir nefes daha aldı, gözlerini ise uzak bir noktaya odakladı ve yaşadığı o günleri anımsayarak anlatmaya başladı.

-Osmanlı'nın son zamanları düşman hiç durmuyor sürekli hücum, taarruz daha on sekiz yaşındayım ve üç senelik askerim. Memlekete adımımı bile atamadım. Trablusgarp'tan Çanakkale'ye öyle vesait de yok. Bazen yürüyerek bazen trenle yirmi gün sonra Çanakkale'ye ulaştık. Yorgun ve bitkin, bazen aç ve susuz, elbise üzerimizde var mı yok mu belli değil. Düşmanın elindeki savaş gemileri Çanakkale Boğazı'nda etrafa ateş saçan birer dev canavar gibi top mermilerini saçıyorlardı. Biz ulaşmadan önce burasının cehennem misali ateş kaynayan bir yer olduğunu söylerlerdi de inanmazdık.

Dedemin gözleri dolmaya çoktan başlamıştı. Sanki hala o günleri yaşıyor gibiydi. Sanki bunlar 60 yıl önce değil de daha dün yaşamış gibi anlatıyordu.

–İşte o zaman İbrahim Çavuş’la karşılaştım. yağız, esmer, delice, sert biri... Sesi mi sanki toprak inliyor. Yine o sert bakışıyla bize doğru döndü. “Hele gelin, şöyle oturun vakit yok, yarın ilk iş cepheye gidilecek.” dedi. Bakıştık, bizim oralı, dedim. Yanına varıp:

– Çavuşum memleket nere?

–Kastamonu.

–Bende o taraflıyım, yakınınız, Boluluyum.

Tanıştık, tebessüm etti.

–Memlekete en son ne zaman gittin? dedi, İbrahim Çavuş.

–Valla Çavuşum, memleketten ayrılalı üç sene oldu. Ayrıldıktan sonra da cepheden cepheye geçtim, durdum. Memlekete gitmeye fırsat mı verdi şu düşmanlar? Bir rahat bırakmadılar şu güzel vatani. Ama en son üç beş ay önce bir iki mektup yazmıştım. Ona da buraya gelmeden evvel bir karşılık yazmışlardı. Evdekiler okuma yazma bilmiyor. Köyden Hüseyin Amca’ya yazdırmışlar onu da. Haber aldım, çok şükür iyilermiş. Dua ediyorlar bizim için. Ya sen Çavuşum?

–Ben hiç hatırlamıyorum, kafamda sadece savaş var. Cephedeyiz, her an ölümle burun burunayız. O kadar yakın ki mevzilerden düşmanın sesi geliyor.

Dedemin anlattıklarını dikkatle dinliyordum. Bir yandan da savaş günlerini kafamda canlandırıyordum. Dedem o günleri anlatmaya devam etti. Daha önce okuldayken derslerimizde Çanakkale Savaşı'nı öğretmenimizden dinlemiştim. Fakat hiç bu kadar dikkatimi çekmemişti. Dedemin anlattıkları benim üzerimde etkisini gittikçe artırıyordu. Bana bu kadar yakın olan birinden bunları dinlemek damarlarımda dolaşan kanın vücudumu daha çok ısıtmasına neden olmuştu. Dedemin heyecan dolu sesi o günleri anlatmaya devam etti.

–Üç gün boyunca kulakları sağır eden top seslerine yaralıların çığlık sesleri eşlik ediyordu. Üç günün sonunda tekrar cephe gerisindeyim. İbrahim Çavuş'a karşılaştık. Kolu sarılı bir haldeydi. Hemen “Geçmiş olsun hemşerim.” dedim. “Sağ ol evlat. Biraz sıyırdı.” dedi. Alay komutanı gelecekmiş içtimaya geçtik. Atın üzerinde öyle bir konuşma yaptı ki;

–Evlatlarım, yorgunuz, açız, uzun zamandır savaşıyoruz. Günlerdik uyumadık. Hepimiz aileden, yardan uzağız. Sizler belki üç senedir, beş senedir askersiniz. Ben yirmi yıldır askerim ve savaşıyorum. Yaşlı bir anam var. Yüzünü görmeyeli çok uzun zaman oldu ve bana geçen sene bir mektup yolladı:

“Evladım,

Seni doğururken çok acı çekmiştim. Analar bilir, ölecekmiş gibi olursun; ama sesini duyduğumdaki sevince bütün acılar değer. Oğul, siz de cephede asker kardeşlerinizle öyle acı çekerek savaşıyorsunuz ama en sonunda mutluluğa ereceksiniz. Dünya var oldukça sizler anılacaksınız ve bu ulusun yeniden doğuşuna şahit olacaksınız. Düşman vatana saldırdıkça hasretin yok oğul. O cephe düşerse, al sancağımız düşmanın eline geçerse o zaman biz ölürüz oğul.

Anacığın...”

Albayın gözlerinden yanaklarına doğru yaşlar süzüldü. Hepimize sanki hançer saplanmış gibi dona kaldık. Albayım kendini biraz daha toplayıp sözlerine devam etti:

“Evlatlarım; bu gece hücumla geçeceğiz. Bunun sonu ya ölüm ya istiklal! Helalleşiniz birbirinizle.” dedi. Herkes yanındakine sarılıp helalleşmeye başladı. Ben de ilk önce İbrahim Çavuş’la, sonra diğer arkadaşlarımla helalleştim. Silahlar temizlendi ve bakımları yapıldı. Uykusuzduk, yorgunduk, karnımız açtı. Hoşaf suyu ve yarım ekmekle doyurduk karınlarımızı. Zaten uzun bir süredir tek yiyebildiğimiz şey buydu. O da gün geçtikte azalmıştı.

Hazırız biz, İbrahim Çavuş yanımda, elli kişi var ya da yok bir çukurun içindeydik. Öyle bir ses ki İbrahim Çavuş ‘hücum’ diye bağırdı, sanki dağ sarsıldı. “Allah Allah!” nidaları etrafında bizler öyle bir coşkuyla koşuyoruz ki İbrahim Çavuş’un ve gözü kara yiğitlerimizin sesinden silahları bırakıp kaçanlar olmuştu. Allah’ım düşman kaçıyor, durmak yok. Bir ara gözüm İbrahim Çavuş’taydı. Heybeti sanki Hz. Hamza gibi bastığı yeri inletiyor. O ara kolumda bir sıcaklık hissettim ama ne olduğunu anlamadım. Ateş etmeye devam ediyordum. Sol kolum güçsüzleşmişti onu bile umursamayıp hala koşuyordum. İbrahim Çavuş “Abdullah, oğlum yat, koşma, orda kal.” diyordu. Düşman kaçıyordu, ben duramazdım. Koşmaya devam ediyordum; ama artık kolumu hissetmemeye başlayınca vurulduğumu anladım. İbrahim Çavuş beni zorla yere yatırdı, koluma çaput bağladı. Ağrımaya başlamıştı. Gözüm ilerdeki askerlerimizdeydi. “Hadi aslanlarım!” dedim. İbrahim Çavuş öyle bir mevziden çıktı ki tozu dumana kattı. Arkasından bakakaldım. Süngüye düşman dizmişti: Son mevziye kadar ilerledi. O anda benim de gözümün ferri azalmaya başlamıştı. Biraz sonra İbrahim Çavuş’un al sancak bayrağımızı düşmanın tam kalbine yerleştirdiğini gördüm. Sonra derin bir sessizlik ve karanlığın içine gömüldüm. Gözümü açtığımda sahra hastanesindeydim. O günün üstümden beş gün geçmişti. Herkeste bir sevinç hali vardı. Düşman geri çekilmişti. Seyit Onbaşı İngilizlerin en büyük gemisi Oşın’ı batırmış, düşman, taarruzlar

karşısında daha fazla dayanamayıp kaçmıştı. Kolum sarılıydı ama sanki kolumu sadece birkaç deri tutuyordu, öyle dikmişler. İbrahim Çavuş'u aradı gözlerim; ama bir türlü göremedim. Alay Komutanımı gördüm, hemen yanına gittim. İbrahim Çavuş'u göremediğimi söyledim. Onu sordum. Başını öne eğdi: "Evladım, şu görmüş olduğun topraklar İbrahim Çavuşlar gibi binlercesiyle dolu." dedi.

Dedemin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Dedemin anlattıklarının etkisiyle sesim titreyerek: "Peki ne oldu? İbrahim Çavuş da mı şehit oldu?" dedim.

-Bayrağımızı diktikten sonra düşman daha da hiddetlendi ve var gücüyle bizlere saldırdı. İbrahim Çavuş o bayrağı düşmanın bağına saptıktan sonra koşarak benim yanıma gelmiş. Sırtladığı gibi beni oradan çıkarıp sıhhiye birliğine götürmüştü. Sonra yaralı olmasına rağmen koluna bir sargı bezi dolayıp tekrar düşman üstüne yürümüştü. Onlara orayı mezar yapmış; ama vücudundaki süngü ve kurşun yarasını sayamamışlar bile. Allah ondan razı olsun. Kendi yaramdan utandım. "Keşke bayılmasaydım. Keşke İbrahim Çavuş'un yanında ben de toprak olsaydım. Onun nasibi şehitlik, benim nasibim de gazilikmiş evladım. Oğulcuğum, işte bu yüzden senin adını İbrahim koydum. Dedemin neden bana İbrahim ismini koyduğunu şimdi anlamıştım.

Dedemin anlattıkları uzun süre beni etkisi altına almıştı. Bu, diğer anlattıklarından daha farklı, daha hüzünlü bir anıydı. Belki de bu kadar etkilenmemin sebebi adımın bana o günlerden kalma bir yadigâr olmasıydı.

ALLAH HEPİNİZDEN RAZI OLSUN BENİM AZİZ
ATALARIM.

HER EVLAT ASKER DOĞAR

Yasemin BAŞPINAR

Zar zor geçen dokuz aydan sonra gelmişti vakit. İşte doğum zamanı; birkaç hazırlık, biraz su, birkaç bez parçası... Bin bir zahmetle bulunmuş, sağdan soldan arttırılmış malzemeler ile olacak bir doğum. Ebe hatun hem beni sakinleştiriyor hem de etrafı toparlıyordu. Kimse yoktu yardım edecek, e kim olsun cephe burası. Hemşire başına en az dört asker düşüyor. Zaman geçti, doğum başladı, zorluyordu her şey. Sakin kalmaya çalıştıkça bunalıyordum sanki. 'Biraz daha ıkın kızım bu millete bir er daha lazım, hadi biraz daha sabır.' dedi ebe. Lâkin benim ne gücüm kaldı

ne de sabrım. Ağlıyordum; ama canımın acısından değil, bir evlat daha veremeyeceğim, diye korkuyordum. Sorunluymuş doğumum; ama Allah'tan ümit kesilmez. “Bismillah!” diyelim bir de. Zaman geçti ve ebenin o anki sevincini cümle asker duydu: “Geldiii! Geldi işte, ocağımıza, milletimize bir yiğit, bir koç yiğit daha eklendi. Hayırlara vesile ol oğlum!” deyip güzelce sildi. Tam benim kucağıma verecekken birden patlama sesleri yükseldi. Yine ateş başlamıştı. Burnuna anne kokusu değmeden barut kokusuyla tanıştı benim yavrum. Hemen toparlandı ortalık. Başka zaman olsa, bir el şaklatmasında bile yüreği ağzına gelen ben tınmadım bile. Savaş insanı ne kadar değiştiriyor. Bir anlığına kapadım gözlerimi. Başımda saray bekçisi gibi heybetli kocam, sanki doğum yapan ben değilim de oymuş gibi alı al moru mor canım anam, yeni gelen bu tazeye torunu değil de çocuğu gibi bakan babam, kayınvalidem Zeynep Ana ve daha niceleri.

–Nasılsın hanım?

–Nasılsın kızım?

–Nasılsın ciğerparem?

–Nasılsın Ayşeciğim?”

Seslenen kişilerin yakınlıklarına göre ikinci kelimeler de değişiyordu. Ama ilk kısım aynı: “Nasılsın?”. Bunu laf olsun diye söylemiyorlar, gerçekten de merak ediyorlardı.

Bütün bunların aklıma gelmesi, gitmesi, beni sevindirmesi ya da üzmesi bir saniye bile sürmedi. O kadar vaktimiz yok. Hemen gözümü açtım. Biraz dinlenmem gerekiyordu; ama içim rahat etmedi. Kalktım, belime bezler bağladım, bebemi kucağıma kundakladım, çıktım revire. Kan kokusu, toz toprakla karışmış antiseptik kokusu birden yüzüme çarptı. Sağa sola koşuşturan, malzeme yetiştirmeye çalışan hemşirelerin alınlarından akan teri silmeye bile vakitleri yok. Yine onlarca ananın evladı, her yerleri kan revan içinde, dillerinde tek şey “Allah.” “Allah yardımcınız olsun.” dedim kendi kendime. Hızlı adımlarla ilerledim bir askere, hemen pansumanına geçtim. Kolunda derin bir yarası vardı, etleri lime lime olmuştu. Baktı bana bir: “Hemşire, kucağındaki bez yığımı ne öyle?” dedi hafiften gülümseyerek. Kendi acısını dindirmek için konuşur asker, bilirim, incitmem yüreklerini hiçbirinin bundan dolayı. “Bebemdir, daha yeni geldi aranızda, siz gibi yiğit bir asker olacak Allah’ın izniyle” dedim. Şaşırdı. O haldeyken bana “Yazıktır evladına ne işin var burada be kadın!” dedi. Durdum, elimi çektim yarasından. İçim burkuldu, gözlerim doldu.

–“Senin burada ne işin var canım kardeşim, senin anana yazık değil mi, senin zevcene yazık değil mi, senin canın kıymetli değil mi?” dedim biraz sinirli, biraz kırgın, azıcık sitemle. Sesim titredi söylerken; ama söyledim. “Vatan! Vatan için. Ben bu toprağa eşimi verdim, 17 yaşındaki oğlumu verdim, kundaktaki

bebemi mi vermeyeceğim?' deyince sustu asker, kafasını yana çevirdi, yüzüme bakmadı. Tam pansumanı bitirmiştik: "Hakkını helal et bacım, sana herkes borçlu." dedi ve kalkıp gitti sedyeden. Helal olsun kardeşim, hakkım hepinize helal olsun. Asıl sizler hakkınızı helal edin. Hüzünlendim orada, sanki dokunsalar saatlerce ağlardım ama vakit yoktu. Hemen toparladım kendimi, diğer yaralı askerin başına geçtim. Öyle yaralı dediğime de bakmayın ha, erin başının yanından sıyrılan kurşun omzunu delip de geçmiş. Ne ağlayabiliyor ne gülebiliyor, öylece acısıyla baş başa bekliyor. Bazen "Toprak, toprak..." diye sayıklıyor. Toprak dediğim de bir avuç toprak değil. Evlat kokusu diyoruz, gönül sevdası diyoruz, vatan diyoruz. Eğer yoksa bunlar, ben de öleyim diyen ananın evlatları bunlar, burada her yanı paramparça olanlar. Elimi uzattım askerin yarasına, "Dokunma!" diye bağırdı. Afalladım birden, ne olmuştu ki. "Benim bir şeyim yok, Hasan'a bakın." dedi, eliyle ileride yatan gencecik çocuğu göstererek. Sakince elimi tekrar yarasına uzattım; ama nafile... Diğer eliyle hemen bileğimden kavradı. "Dinle abla beni!" Benim kimsem yok, anam şehit, babam şehit, benim bekleyenim yok. Onu anası bekler. Vatan bana ihtiyaç duyar." Ana deyince bir iki damla yaş aktı gözlerinden. "Bırak beni, bir şeyim yok." Ne diyebilirdim ki öyle içten, öyle yalvarırcasına git diyordu ki bana. Gitmesem onu daha da kızdıracaktım ama bıraksam, elimden biri daha kayıp gidecek. Bir iki saniyelik düşünme esnasında ebe yanaştı arkamdan:

–Ne işin var kızım burada. Sana dinlen dedim ya ben.

Kızımıştı biraz.

–İçim rahat etmezdi, herkes birbirine muhtaç burada." dedim. Yüzüme değişik bir ifadeyle baktı: "Hani evladın nerede dedi." Açtım kucığımdaki kundağı hafifçe. Ebe baktı söyle bir: "Acıkmıştır doyur da gel." dedi. "Dur anne, şurada yatan kardeşime de bakayım." dedim, ebe kızdı. "Sen kucığındaki evladını düşün, ben yiğitlerime bakarım." diye sinirle söylendi. Bir şey diyemedim. Bir nebze haklıydı da, tamam dercesine başımı sallayıp çıktım.

Zaman işte ne çabuk geçti, oysaki ne kadar almıştı annesinin sütünü. Hemencecik büyüyüverdi evladım. 20 yaşındaki yiğitler gibi oldu el kadarken. Büyüyüp doktor olmaya heves etmedi, azıcık daha güçleneyim de tez alsınlar beni cepheye diye çok çalıştı. Daha ufacık bebe, ağlamazdı bile. Dakika başına yere düşen binlerce merminin sesini duymadı. Asker olacak benim yavrum, er olacak, şehid olacak, babasının kanının düştüğü toprağa kan akıtacak; ama canilikten değil bu. Umuttan, ümitten oluşan vatan sevdasından... Her

Secdesinde alınına değdiği toprağı atası, anası, bacısı bilir de ondan. Üzerine basarken korkar ürkek davranır incitmez atasını.

DUR MERMİ

Beyza Nur ÜNAL

Rüya sanmıştım, irkildim. Karanlık bir gece zifiri karanlık olmuştu. Kulağıma sala sesi geliyor. Ne oluyordu?

Anlam veremiyordum bir türlü. Pencereden baktığımda insanlar yollarda, dört bir yandan bağırışma sesleri geliyor. Annem ve babam panikle üzerlerini giyiniyor, bir yandan da babam “Eyvah eyvah!” diye söyleniyordu:

–Olmaz hayır, diyor.

Annem telaşlı telaşlı:

–Ne oldu bey? Ne oldu? dedi.

–Hanım, darbe oluyor, darbe.

–Darbe mi? diye şaşkın ve korkmuş bir şekilde irkildi.

Büyük bir sessizlik etrafı sardı, kimse konuşmuyordu. Ben yavaşça odama çekilip seccademi serdim. Namaz kılıp dua ettim. “*Ne olur durun.*” Üniformama bakıyor: “Ne olur durun. Ben bir

yüzbaşıyım, ordumun şerefli bir subayıyım.” diyordum. Başımı ellerimin arasına aldım ve böyle bir şeyin olacağına ihtimal vermedim. Yıllardır vatan yolunda canını veren askerlerimiz, benim silah arkadaşlarım, şimdi nasıl olur da düşmana atılması gereken kurşunları, topları vatan evlatlarına atabilirdi? Böyle bir şey şanlı Türk ordusuna yakışır mı hiç? Hayır, bu alçaklık Türk Silahlı kuvvetlerinin işi olamaz. Bu durum ancak yolunu şaşırmış birtakım sapkınların işi olabilirdi. Ben daha bir ay önce Güneydoğu’da özel kuvvetler subayıydım, girdiğim son çatışmada elimden yaralanmışım ve bir aydır raporluydum. O gün vatani korumak için can yoldaşlığı yaptığım, sırtımı dayadığım silah arkadaşlarımın ve askerlerimizin bu hainliğin içine giremeyeceklerini düşünüyordum. Hemen birliğimi arayıp durumlarını sordum. Telefonu üsteğmen açtı:

–Üsteğmenim, ben Yüzbaşı Fatih. Neredesiniz, ne yapıyorsunuz?

Cevap üsteğmenimden geldi:

–Komutanım hazır kıta olmamız söylendi, bekliyoruz.

–Size emir veren subay kim? Nasıl bir durumun içinde olduğunuzun farkında mısınız?

–Albay Cemal’den emir aldık komutanım. Biz Şu anda ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Albayımız da bize bir açıklama yapmadı.

–Üsteğmenim, sakın yanlış bir hareket içinde bulunmayın. Bu millet o silahları bize, onları koruyalım diye emanet etti. Albay’ın size vereceği yanlış emirleri uygulamayın sakın.

–Komutanım, biz Őimdilik herhangi bir harekât içinde bulunmaktan kaçınıyoruz. Siz merak etmeyin. Albayın davranışları zaten bana biraz tuhaf geldi. Bugün nöbet günü olmamasına rağmen birliğe geldi. Ben bu duruma bir anlam verememiŐtim...

Üsteğmen durumla ilgili bilgi verdiği sırada telefon görüŐmesi kesildi. Ben arkasından alay komutanını aradım; ama ulaşamıyorum, çıldıracağım, aç Şu telefonu. Tabur Komutanı BinbaŐı Ertuğrul’u aradım.

–Ne oldu komutanım, ne oldu?

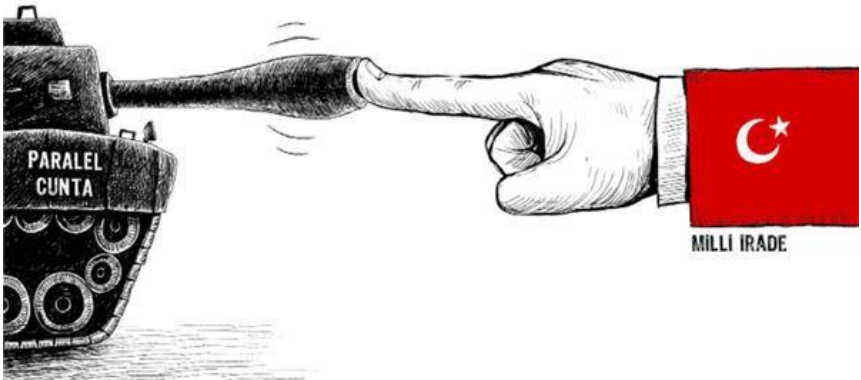
–Emir... Hazır kıta beklememiz söylendi.

Durum anlamsızdı, acaba orduya komplo mu kuruluyordu? Saatler geçmiyor, televizyonlarda art arda açıklamalar... Yapılan açıklamalar tahmin ettiğim gibi bu işin ordu içinde vatani ele geçirmeye çalışan, orduya sızan teröristlerin kalkıŐması olduğunu gösteriyordu. Dayanamadım, cesaretimi toplayıp sokağa çıktım.

Benim dışında binlerce insan sokağa çıkmıştı. Ellerinde şanlı bayrağımızla sokaklarda akın akın ilerleyen insanlarımızy görünce içimde bir ferahlık hissetmeye başladım. İnsanlar koşuşturuyor, uçaklar alçak uçuş yapıyordu. Jetler ses duvarını açıp sesle korkutmak istiyorlar insanları. Tanklarla dolaşıp insanlara eve gitmeleri konusunda uyarı yapıyorlar. Ama nafile, insanlar adeta tek vct olmuşlar. Kimse kimseyi tanımıyor; ama el ele tutuşmuşlar, tankı durdurmaya çalışıyorlar. Elli tonluk demirin karşısında elli kilo, doksan kilo insanlar... Allah'ım kimse durmuyor. Yaşlı bir teyze ne atılarak tankın üstündeki astsubaya bağırıyor.

–Evladım, yavrum, ne yapıyorsunuz? Sizler bizim evlatlarımızsınız.

Askerler komutanlarından aldıkları “vur” emirleri yerine getirmek konusunda tereddüt yaşıyorlardı. Arkalarındaki bazı hain

subaylar erlerin yaşadıkları tereddütü görünce elindeki silahını sivillerin üzerine doğrulttu ve acımazca ateş etmeye başladı. Biraz önce askerlere seslenen teyze, elinde bayrakla sokağa çıkan genç ilk ateşle birlikte yaralanmışlardı.

ALLAH AŞKI İÇİN DURUN.

Orada daha iyi anladım, ordum değildi bu kalkışmayı yapan bir grup kandırılan asker. Aklıma operasyonda şehit olan askerim Uzman Çavuş İbrahim geldi. Çatışma yoğun bir şekilde devam ediyordu, üstümüze adeta mermi yağıyordu. Kafamızı kaldırmak mümkün değil. İbrahim Uzman bir anda olduğu yerden fırladı ve diğer ön mevziye geçti. Ne yapıyor demeye kalmadan biksici teröristin başında dikildi, rahatladık ve teröristleri etkisiz hale getirdi. İbrahim uzmanın omzuna elini koyup nasıl yaptın dediğimde o cevabı unutamam: “Komutanım bu bayrak ve vatan sevgisi biz Türk insanının kanına işlemiş, bırak karşımıza mermi gelmesini tank gelse gözümüz kapalı yürürüz.”

Telefonu tekrar elime aldım. Birliğimdeki durumu öğrenmek için tekrar üsteğmeni aradım; fakat telefonu açmadı. Birkaç arkadaşı daha aradım fakat yine kimse telefonu açmıyordu. O sırada her sokaktan üçer beşer gruplar

halinde meydanlara inen insanlar vardı. Biran önce birliğime giderek askerlerimi kontrol altına almak istedim. Üzerimizden uçan jetlerin saldırısından, üzerimize doğru gelen tankların arasından sıyrılarak arabama bindim. Birliğime doğru yola çıktım. Aracıma bindikten sonra telefonu elime alıp rehberden kimi arayabileceğimi aradım. O sırada Ömer Astsubayın ismini gördüm. Ömer’le daha önce defalarca operasyonlara katılmıştık. Şimdi Sakallı Zekai komutanın emrinde idi. Hemen onu aradım. Telefon uzun süre çaldı, çaldı. Tam umudumun bittiği, telefonu kulağımdan uzaklaştırdığım sırada “Alo...” sesini duydum.

–Ömer Astsubayım. Birlikteki arkadaşları aradım; ama kimseye ulaşamadım. Ben şimdi oraya geliyorum. Neler oluyor Allah aşkına?

–Komutanım, ben de ne olduğunu anlayamadım. Zekai Paşam da şu anda makamında değil. Bize sıkıyönetim emri göndermişler. Ne olduğunu anlamadım. Böyle bir şey nasıl olur, anlamıyorum. Şuanda burada ciddi bir hareketlilik var. Emir komuta zincirine uymayan bazı subaylar buraya doğru ilerliyorlar. Fakat ben Zekai Paşa'nın makamını koruyorum. Onun emri dışında bir hareket içinde bulunmayacağım. Kim gelirse gelsin, ne derse desin ben bu vatan için canımı veririm. Bir dakika Yüzbaşım, Zekai Paşam arıyor, kapatıyorum.

Ömer Astsubay telefonu kapattıktan sonra hızla Özel Kuvvetler Komutanlığına doğru ilerledim. Yarım saat süren yolculuğum boyunca gökyüzünde uçan jetlerin kulakları sağır eden sesleri gittikçe artıyordu. Birliğe yaklaştığım zaman her tarafta tanklar, onların önüne geçip durdurmaya çalışan vatan sevdalısı kahramanlar vardı. O sırada nizamiye kapısından içeri girmekte olan bir grup subay ve asker vardı. Elllerinde silahlarla bir tuğgeneralin emirlerini uyguluyorlardı. Bu general komutanlıkta görevli biri değildi. Dikkatlice baktığım zaman bunların darbeye teşebbüs eden kişiler olduğunu anlamıştım. Kendilerini engellemeye çalışan kişilere ateş ediyorlardı. Asker grubunun başını çeken hain komutan: “Paşanın makamına gidip komuta merkezini ele geçirmemiz gerek. Paşa'yı derdest etmemiz gerek.” dedi. Bu emri duyan, asker üniforması giymiş hainler birer sırtlan gibi karargâha doğru ilerlemeye başladılar. Ben onları engellemek

için birliğe girmeye çalıştım; fakat yoğun ateş altında ancak duvarın yanına yaklaşabildim. Komuta merkezini ele geçirirlerse her şey için çok geç olabilirdi. Duvardan tırmanıp bahçeye atlamaya çalıştığım sırada hain askerler de içeri girmek üzere ilerliyorlardı. Hain tuğgeneral etrafındakilere emirler vererek içeri doğru ilerlediği sırada ağaçların arasından siper almış iri yapılı bir asker fırladı. Belinden silahını çıkarıp emin adımlarla ilerledikten birkaç adım sonra hain generali alnından vurdu. Aniden yere serilen hain komutanın askerlerini şiddetli bir korku sardı. Ömer ateş ederek koşmaya başladı, arkasından yirmiye yakın asker hep birden ateş etmeye başladılar. Ben Ömer'e doğru koştuğum sırada karnımda ve sağ bacağımda bir acı hissettim. Orada gördüğüm son şey Ömer'in yere düştüğü oldu.

Dur mermi! Sinesine saplanmak istediğin bu milletin kanındaki bu sevgiyle bu aşkı yıkamazsın. Her karışı destan, her karışı şehit dolu olan bu vatan ucuz emeli olanlara mezar olur. Sen benimsin, ben vatanım. Bu millet bu aşkla bu duyguyla o gece sel oldu aktı. Ne olur durun. Sakın bu millete mermi sıkmayın. Sabaha karşı sanki uykudan uyanırken yeni bir güne doğmuştum. Kalkışmanın bastırıldığını öğrendiğimde ellerimi açıp dua etmeye başladım. Bu hikâyeyi okuyan arkadaşım, kardeşim biriz, beraberiz hepimiz al bayrağın sevdalısıyız. Bu milletin var olması demek İslam coğrafyasından Kafkaslara Arap yarımadasından Asya'ya kadar garibin mazlumun var olması demek.

EMEL VE ZEYNEP'İN HAYVAN SEVGİSİ

Dilara DARBAZ

O gün hava çok soğuktu. Uzun yaz ayları gitmiş, yerine kış ayları gelmişti. İki kardeş olan Emel ve Zeynep dışarıya kartopu oynamaya çıkmışlardı. Önce kartopu oynadılar. Sonra kardan adam yaptılar. Ve en sonunda yüksek bir yerden aşağı doğru kaydılar. Hava çok soğuk olduğu için Emel üşümüştü.

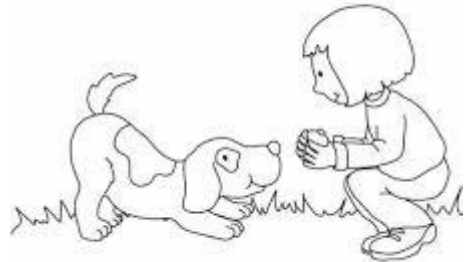
Emel Zeynep'e:

–Haydi, Zeynep evimize gidelim, dedi.

Zeynep ise Emel'e karşılık olarak:

–Ama Emel biraz daha dışarıda kalıp karlarla bir şeyler yapsak olmaz mı? dedi.

Emel Zeynep'e bakarak:

–Zeynep, istersen sen dışarıda kal; ama ben eve gidiyorum, çok üşüdüm, dedi.

Zeynep Emel’e bakarak:

–Tamam, Emel biraz ısındıktan sonra tekrar dışarı çıkarız, dedi.

Emel ve Zeynep evlerine gittiler. Sıcacık sobanın yanında ısındılar. Emel ve Zeynep’in anneleri onlara yemek hazırlamıştı. Yemek yerlerken televizyonu açtılar. Televizyonda bu soğuk günlerde hayvanların bazılarının donarak bazılarının açlıktan öldüğü söyleniyordu. Emel ve Zeynep çok üzülyordu. Çünkü o hayvanların yerinde kendileri de olabilirdi. Bunun üzerine Zeynep masadan kalkarak mutfağa, annesinin yanına gitti. Annesi ile izlediği haber hakkında bir şeyler konuşuyorlardı. Zeynep içeriye geldiğinde Emel hemen Zeynep’e sorular sormaya başladı.

Emel:

–Zeynep mutfakta annemle ne konuştunuz?

Zeynep:

–O ölen hayvanlar hakkında konuştuk.

Emel:

–Annem ne dedi?

Zeynep:

–Annem hayvanlara kulübeler yapabileceğimizi; bazı kaplara süt, çorba, su, ekme k koyabileceğimizi söyledi. Emel ve Zeynep yemeklerini de yedikten sonra dışarıya tekrar çıktılar. Oyun oynadılar. Bahçenin ilerisinden bir ses geldiğini duydular. Emel ve Zeynep ne olduğunu çok merak ediyordu. En sonunda oraya gidip ne olduğunu bulmak istediler. Emel hemen annesinden izin istedi. Annesi gitmelerine izin verdi. Emel ve Zeynep ses gelen yere gittiklerinde bir kedinin açlıktan ölmek üzere olduğunu gördüler. Emel kedilerden biraz korktuğu için kediyi eve Zeynep taşıdı. Eve girdiklerinde Emel hemen annesini çağırdı. Emel ve Zeynep’in anneleri telaşla salona geldi.

–Bu kedi de nerden çıktı çocuklar?

–Anneciğim bahçenin ilerisinden bulduk ve hemen eve getirdik.

–İyi de çocuklar belki de hastadır. Hayvanlar sadece acıkmaz, hastalanabilirler de. Biz bence bu kediyi veterinerine götürelim.

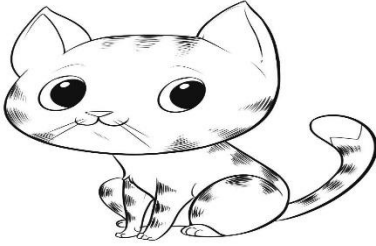
Zeynep:

–Evet, anneciğim veteriner amca bu kediyi tedavi edebilir. Haydi, hemen gidelim.

–Acele etmeyin çocuklar on dakika sonra babanız gelecek. Babanız gelince hep beraber götürürüz, olur mu?

Emel ve Zeynep aynı anda: “Olur.” diye bağırdılar.

Aradan on dakika geçmişti ve Emel ve Zeynep’in babaları gelmişti. Hemen evlerinde kedinin ne aradığını sordu. Emel olanları baştan sona anlattı. Babaları durumu öğrenince kızlarını da alarak kediyi hemen veterinerine götürdü. Veteriner kedinin biraz soğuk aldığını birkaç güne kadar iyileşeceğini söyledi. Emel ve Zeynep çok mutlu oldular. Veterinerden geldikten sonra annesi ve babası ile konuşarak kediyi bir yuva yapmaya ikna etmeye çalıştılar. İlk başta buna karşı çıktılar; fakat onların ısrarlarına ve kedinin durumuna bakarak sonunda ikna oldular. Anne ve babası kedinin bütün sorumluluğunu Zeynep ve Emel’in üstlenmesi gerektiğini söyledi. Kızlar buna çok sevindiler. Babaları eve vardıklarında hemen bir yuva yaptı. Kediyi yuvasına koydular.

Aradan birkaç gün geçmişti. Kedi iyileşmişti. Emel ve Zeynep kediyi anlaşılarak bir isim koydular. Kediye “Minnoş” ismini vermişlerdi.

Minnoş gün geçtikçe büyüyordu. Minnoş iki yaşına geldiğinde beş tane yavru doğurmuştu. Minnoş’un yavrularına “Tekir, Pekir, Pamuk, Duman, Ayşegül” isimleri vermişlerdi. Emel bu isimlerden en çok Tekir’i Zeynep ise Ayşegül’ü sevmişti. Aradan on on beş gün geçmişti. Bu kedilerden Pamuk ve Duman ölmüştü.

Emel ve Zeynep çok üzölmüşlerdi. Hatta ağlamışlardı bile; ama annesi ile babası üzölmemeleri için onlarla bazı konularda konuştular. Emel ve Zeynep annesi ve babasının bu konuşmalarından sonra ağlamamaya çalıştılar ama ne mümkün olanlar oldu.

GERÇEK HAYAT

Duygu GEZE

Annem apar topar odama girip iki tarafında kolu olan domates rengindeki perdeyi açtı. Camdan içeri süzülen güneşin parlaklığı ile kalktım, gözlerimi ovuşturmaya başladım. Sonra annem kendi ses tonundan daha çok bağırmaaya başladı:

–Hadi kızım kalk artık, işe geç kalacaksın, diye bir ses geldi.

Bir de benim bugün ilk iş günümdü; ama çok uykum vardı. Bugüne kadar daha önce bir işte çalışmamıştım. O yüzden erken kalkmaya alışık değildim. Her zamanki gibi elim ayağıma dolaşıyordu. Ne yapacağımı bilemedim hemen yüzümü yıkadım, kahvaltı mı yapıp alacağım dosyaları gözden geçirdim. Sonra her şey tamam deyip evden çıktım ki anahtarı almaya unutmuşum. Koşarak kapıya gitmemle zile basmam bir oldu, zaten annem telaşla kapıyı açtı ne olduğunu sordu. Ben de ayakkabılarla eve girip anahtarı aldım. Tabi annem bana kızdı, kızınca söyleyeceği şeyi de unutmuştu. Arkamdan bağırdı:

–Kızım! Dur, dur. KIZIIM!

Eve ayakkabıyla girdiğim için bana kızdığını düşündüm. Annemi dinlemeyip telaşla evden çıktım, aklımda bir şey vardı ama hatırlamıyorum. İş yerine gelmişim. Herkes gülerек ve acımasızca bana bakıyordu. Ben ilk önce neden baktıklarını anlamadım. Sonra düşündüm ve sabah ben evden çıkarken annem arkamdan bağırdığını hatırladım. Herkesin neden güldüğünü sordum. Bir de ilk günümüdü, meğerse anahtarları almak için eve girdiğimde çıkarken ayakkabıları çıkarıp ev terliklerimi giymişim. Rezil olmuşum, annemde bu yüzden bağırmış demek ki! Ağlayarak eve gittim, annem evde yoktu. Arkadaşına gitmişti, iyi ki de ağladığımı görmedi. Bende anahtarla kapıyı açtım ve eve girdim. Hemen yatağa uzandım ve “Bugün hiç iyi günümde değilim.” diye mırıldanıyordum ki zil çaldı. Kimin geldiğini bilmiyordum. Ben de kapının o küçük deliğinden baktım. Tek gözümün yarısı gözüküyordu. Bu yüzden hiç bir şey göremedim. Kapıyı açtığımda karşımda duran kişi iş yerinden bir arkadaşımdaydı. Sabahki olay yüzünden geldiğini düşündüm. Yanaklarım kızarmıştı. Tabi normal bir durum değildi, rezil olmuşum. Neyse, eve davet ettim. Bir bardak çay içtikten sonra arkadaşım bana bakarak:

–İşe gidecek misin? dedi.

Ben de utanarak:

–Artık istesem de gelemem, dedim. Sebebini sordu arkadaşım.

–“Sence sebebi ne olabilir?” dedim. Aslında biliyordu sebebini; ama benden duymak istemişti. Ben de:

–Bugün ilk iş günüm ve herkese rezil oldum, herkes bana güldü, dedim. Arkadaşım:

–Seni anlıyorum. Aynı şeyler ilk gün bana da olmuştu. Zamanla alışırısın. İş hayatında böyle şeyler olabilir.

Sözlerinin ardından çayından bir yudum alıp artık kalkması gerektiğini söyledi ve ilave etti:

–Ama şunu unutma ki bu daha hiçbir şey. Rezil olmak değil bu.

Ne ima ettiğini pek anlamış değildim: ama anlamış gibi yapıp evimden uğurladım. Yatağıma yatıp iş arkadaşımın ne dediğini anlamaya çalıştım. Onun söyledikleri biraz olsun benim için teselli olmuştu. İş arkadaşımın ne dediğini hala daha anlamasam da onun konuşması hoşuma gitmişti bu yüzden yarın işe gitmeye karar verdim. Sabah olduğu zaman işe gitmek için hazırlanırken işyerindekilerin bana nasıl bakacaklarını düşünüyordum. Yüzümü yıkadım, üstümü giyindim, kahvaltı yaptım. Çantama bakıp telefonumu ve diğer eşyalarımı gözden geçirip evden çıktım. Annem arkamdan yine bağıırıyordu. Bu sefer

ayaklarıma da baktım ve neyse ki bu kez ayağımda terliklerim değil ayakkabılarım vardı. Acaba neden bağıırıyordu? Ben de koşarak yanına gittim. Elime bir şey uzattı, gözüküyordu. Elimi açtım. Meğer evin anahtarını unutmuşum. Anahtarı alıp koşarak iş yerine gittim. Kapıdan girecekken gözlerimi kapattım ve bugün her şey güzel olacak diye mırııldandım. Daha sonra içeri girdim ve herkes işinin başındaydı. Kimse bana bakmıyordu. Dün ziyaretime gelen arkadaşşıma baktım. O kendi masasında işleri ile uğraşıyordu. Ben de odama gidip işimi yaptım. Nedense herkes dün yaşananların hepsini unutmuş gibiydi. Çünkü kimse dünkü olayı hiç açmadı ve şimdi anlamıştım iş arkadaşşıımın dediğini. Her ne kadar dünkü olayın etkisinde olsam da işime döndüm. Akşama kadar çok çalıştım. İşe başladıktan kısa bir süre sonra ilk maaşıımı almıştım. Bu paraları tabi ki ilk önce anneme verdim. Annem o anda gözlerindeki mutluluk dünyadaki her güzelliğe degecek kadardı. Annem yanıma gelip bana sarıldığı zaman o zamana kadar biriken iş yorgunluğum neredeyse yok oldu.

–Canım kızım benim! Sen ne zaman büyüdün de kazandığın paraları bana verecek kadar oldun, dedi titrek ve gurur dolu bir sesle.

Sonraki sabah yine erkenden işe gidecektim. Çok yoruluyordum; ama çalışmak zorundaydım. Annem üç aydır ciğerlerinden rahatsızdı. Karaciğerindeki bir tümör nedeniyle

ameliyat olması gerekiyordu. Annemin ameliyatı için para kazanmam lazımdı. Bir işe başlamamdaki en önemli sebep de buydu zaten. Kız olsam da güçlüydüm. Çevremizdeki insanların “Kız başına ne yapabilirsin?” sözlerine rağmen asla pes etmedim ve çalışmaya devam ettim. Her ay 1000 TL alıyordum iş yerinden. Annemin ameliyatı için bize de 5000 TL lazımdı beş ay çalışmam gerekiyordu. İş yerimde çok yorulsam da zamanla arkadaşlarıma uyum sağlamıştım. Yeni arkadaşlar edindim, güzeldi yani. Annemin durumundan hiç kimseye bahsetmedim. Kimse bilmez annemin hasta olduğunu.

İşe başlayalı üç ay geçmişti. Bu sabah uyanamamıştım. İşe geç kaldım. Apar topar işe gittim ve iş yerinin müdürü kovulduğumu söyledi. İlk başta inanmadım. Şaka falan yapıyorlar sandım; ama gerçekten patronum beni işten atmıştı. Çok üzülmiştim, annem ameliyat olamayacaktı. Belki de bu yüzden annemi kaybedecektim. Hemen bir iş bulmam lazımdı. Her yeri gezdim, aradım. Maalesef bir iş bulamadım. Gazetelere bile baktım ama nafiye. Sonra mağazaları gezerken bayan eleman alınan bir iş yeri gördüm. Hemen içeri girdim, müdürle konuştum ama yaşımdan dolayı beni işe almadılar. Bende üzülerek eve gittim. Tabi anneme bir şey çaktırmadım. O kadar parayı nerden bulacaktım ki. Bütün bunları düşünürken uyuyakalmışım.

Sabah iş aramak için tekrar dışarı çıktım. Gezdim; ama maalesef ki bana uygun bir iş bulamadım. Eve doğru gidiyordum ki bir araba bana çarptı. Ama adam iyi biriydi. Çünkü beni alıp hastaneye götürdü. Bu yüzden ondan şikâyetçi olmadım. Sonra çarpan adam yanıma geldi özür diledi, ben de affettim. Adam ben taburcu olasıya kadar yanımda durdu. O adamın babası da, adamın yanına, oğluna bakmaya gelmiş. O adamın babası benim eski iş yerimdeki müdürüm çıktı. Birbirimizi gördük, yüz yüze geldik. Ben hemen kafamı çevirdim. O da oğluna her şeyi anlattı. Oğlu babasının kolunu çekip dışarı çıkardı ve kapının orada kulağına ben bu kızla evlenmek istiyorum diye fısıldadı. Babası çok şaşırmişti. Sonra içeri girdiler ve babası bana “Oğlum seninle evlenmek istiyor.” dedi. Çok şaşırmıştım. Biraz düşündüm, ben kabul edersem annem iyileşebilirdi. Bu yüzden evlenmeyi kabul ettim. Ama şartlarımın olduğunu söyledim. Onlardan annemin ameliyatını yaptırmalarını ve annemin de bizimle yaşamasını istedim. Bu kadardı şartlarım. Her şeyi kabul ettiler. İlk önce annemi ameliyat ettirdim. Annem sonunda sağlığına kavuşmuştu. Evlendikten sonra annem bizimle birlikte yaşamaya başladı. İlk başta böyle başlayan evliliğim kısa bir süre sonra çok güzel bir hale gelmişti. Kocamı zamanla da olsa sevmiştim. Bir kaza ile başlayan bu durum benim hayatım en güzel anlarının başlangıcı olmuştu.

MÜCADELE ZAMANI

Meryem BÜYÜKADA

On dört yaşındaki Selin çok yardımsever bir kızdı. Herkese yardım eden tanımadığı insanlara bile çok samimi, iyi davranırdı. Selin kadar ailesi de çok iyilerdi. Fakirlere yardım eder sokaktaki aç olan çocukların karınlarını doyururlardı. Selin okulda iyi davranışlarından dolayı öğretmenleri tarafından çok sevilirdi. Selin’i okulda öğretmenleri çok sevdiği için çok arkadaşı yoktu, o da zamanını babasının ona aldığı köpekle geçirirdi. Sanki iki iyi arkadaş gibi her yere birlikte giderlerdi. Selin her şeyini köpeğine anlatırdı. Çünkü hayvanlar insanlardan daha iyi bir arkadaştı.

Selin sabah kalktı ve okula gitmek için hazırlandı. Okuluna giderken yolda küçük bir kız çocuğu gördü, kız çok korkmuşu benziyordu. Hemen Esra Öğretmen’in yanına gitti. Esra Öğretmen rehber öğretmeni idi onu en iyi o anlar ve onunla sadece o konuşurdu. Öğretmenin yanına gittiğinde öğretmen küçük kızı Selin’in kardeşi sanmıştı.

Öğretmen : “Selinciğim kardeşini niye getirdin ?” diye sordu.

Selin: “Hayır öğretmenim, bu benim kardeşim değil. Okulun kapısının orda gördüm. Çok korkmuştu. Ben de sizin yanınıza geldim.” dedi.

Öğretmen önce kantinde küçük kızın karnını doyardı. Sonra annesini ve babasını bulmak için polise gittiler ve Selin bugün çok yorulmuştu. Okula gidince birden bahçede bayıldı. Görenler hemen öğretmenlere haber verdiler. Müdür hem ailesini hem de ambulansı aradı. Selin’i hastaneye getirdiklerinde doktor ailesiyle özel konuşmak istedi ve başka bir yere gidip konuştular.

Doktor:

– Biliyorum bunu söylemesi çok zor ve çok üzücü bir şey; ama bunu söylemek zorundayım. Kızınız bayılma sebebi beyindeki tümör, dedi.

Annesi o an çok kötü oldu ağlamaya başladı. Babası güçlü durmaya çalıştı; ama her ne kadar kendini ağlamamak için tutsa da yapamadı, o da ağladı.

Doktor:

– Kızınızın hastalığı iki aydır varmış ama bayılmalar yeni başlamış. Biliyorsunuz bu tür hastalıkların tedavisi hem uzun sürer hem de çok zor bir hastalıktır. Kızınızda bayılma, halsizlik ve gözlerde bozukluk gibi sorunlar görünebilir, dedi.

Selinin annesi:

–Biz bunu Seline nasıl söyleriz.

Doktor:

–Söylemek zorundasınız, onun da bilmesi gerekir. Kızınızın tedavisi için elimden geleni yapacağım. Siz de bu tedavi sürecinde kızınıza iyi davranın, istediği bir şey olursa alın. Tabi sizden onu şımartmanızı istemiyorum sadece onu mutlu edin yeter.

Annesi ve babası hemen gözyaşlarını silip kızının yanına gittiler. Kızı odada tek başınaydı. Selin hemen annesine: “Anne neden bayılmışım?” dedi ve annesi gözyaşlarını tutamayıp ağladı. Selin korkmaya başladı. Annesi hemen ne olduğunu anlatmaya başladı:

–“Kızım senin okulda bayılma sebebin...” dedi ve yine ağlamaya başladı. Annesi bir türlü söyleyemedi. Selin kötü bir şey olduğunu anlamıştı. Selin doktora sordu:

–Benim bayılma sebebim ne?

Doktor anlatmaya başladı:

–Selinciğim senin bayılma sebebin bir hastalık ‘ dedi. Selin korkmuş bir sesle “ Ne hastalığı? ‘ dedi.

Doktor :

–Beyninde tümör var Selinciğim; ama üzülme iyileşeceksin.

Selin ağlamaya başladı ve Selin o gün hayatın ne kadar kısa ve her an ne olacağının belli olmadığını anlamıştı. Eve gittiklerinde Selin hemen odasına çıkıp köpeğine sarıldı ve köpeğine her şeyini anlattı. Köpek sanki selini anlıyormuş gibi gözünden yaş gelmişti. Selin’in her şeyini yazdığı bir günlüğü vardı ve günlüğüne bugün ne olduysa her şeyi yazdı, hem yazdı, hem ağladı. Selin çok üzgündü, yemek bile yememişti. Annesi kızının bu durumuna çok üzülmüştü ve Selin’in yemeğini odasına çıkarmıştı. Selin tümörün ne olduğu hakkında fazla bilgili olmadığı için bilgisayardan araştırdı ve bilgisayarda tedavisi çok

zor olan ölümcül bir hastalık yazıyordu. Selin daha çok korkmaya başlamıştı. Saat çok geç olmuştu, yarın okul olduğu için uyumak zorundaydı.

Sabah olduğunda annesi Selin'i kaldırmak için odasına girdi: “Kızım istersen bugün okula gitmeyebilirsin.” dedi. Ama Selin: “Hayır anne ben iyiyim okula gidebiliriz.” dedi ve hemen hazırlanıp okula gitti. Okula gittiğinde arkadaşları hatta Selin'i tanımayanlar bile

Selin'in yanına gitti ve “Selin iyi misin, neden bayıldın ?” diye sordular. Selin ilk önce sustu ve biraz gözleri doldu. En yakın arkadaşı Eda hemen sarıldı ve Selini başka bir yere getirdi. Selin hala ağlıyordu.

Eda:

–Selin ne oldu, niye ağlıyorsun, kötü bir şey mi oldu? dedi.
Selin Eda'ya anlatmaya başladı:

–Eda sana söyleyeceğim şeyi ailem ve sen bileceksin başka kimseye söyleme lütfen ‘ dedi.

Eda:

–Bana güven Selin kimseye söylemeyeceğim, dedi. Selin anlatmaya başladı:

–Benim dün bayılma sebebim bir hastalık mı?, dedi. Eda korkmaya başladı ‘ne hastalığı?’ dedi.

Selin: “Beynimde tümör varmış iki aydan beri varmış aslında ama bayılmalar daha yeni başlamış” dedi. Eda çok üzüldü, ağlamaya başladı. Selin’e bir şey olmasını istemiyordu. Selin de üzüldü; ama belli etmemeye çalıştı Eda gözyaşlarını silip Selin’le birlikte sınıfa gittiler. Öğretmen derse geldiğinde Selin’i yanına çağırdı:

– “Selinciğim nasılsın, dün ne oldu, niye bayıldın?” dedi.

Selin:

–Bir şey yok öğretmenim.

Ama öğretmeni bir şey olduğunu anlamıştı ve Selin’i alıp sınıftan çıktılar. Başka bir yerde konuşmak için bahçeye gittiler. Selin her şeyi anlattı. Öğretmeni hala şoktaydı ve üzgündü; çünkü Selin daha küçüktü.

Selin :

– Öğretmenim lütfen bunu arkadaşlarım bilmesin kimsenin bana acımasını istemiyorum.

–“Tamam Selinciğim kimseye söylemem.” dedi öğretmen.

Ve sınıfa gittiler. Zil çaldığında herkes gibi Selin de koşuyor, oyun oynuyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Çünkü kimseye belli etmek istemiyordu.

Aradan üç ay geçmişti ve Selin sürekli bayılıyordu. Annesi ve Selin hastaneye gittiler. Doktor Selinin bir hafta hastanede kalmasını söyledi. Selin’le birlikte annesi de yanında kalmıştı. Selin çok korkuyordu, sürekli bayılıyordu ve artık Selin’in tedavi zamanı gelmişti. Tedavi olması için Selin’in saçlarını kazıtması gerekiyordu. Doktor Selin’in iyileşeceğinden çok emin değildi; ama Selin iyileşeceğinden çok emindi. Selin hastalığıyla hep mücadele etti. Artık alışmıştı, bayıldığına çok korkmuyordu.

Okula gittiğinde herkes Selin’in beyinde tümör olduğunu öğrenmişti. Herkes Selin’e : “Geçmiş olsun duyunca çok üzüldük, inşallah bir an önce iyileşirsin.” dediler. Selin çok şaşkındı. Onların nereden öğrendiğini çok merak etti.

–Siz nerden öğrendiniz? ‘ diye sordu.

–Okulda herkes seni konuşuyor.” dediler. Herkes Selin’e iyi davranmaya başladı. Ona hediyeler aldılar, onunla gezdiler. Selin bu durumdan çok rahatsız oldu ve arkadaşlarına kızdı:

–Ben kanser olduğum için bana öyle davranıyorsunuz. Bana böyle davranıp iyilik yapmıyorsunuz. Tam tersine beni daha

çok üzüyorsunuz. Kimsenin bana acımasını istemiyorum. Bana eskiden nasıl davranıyorsanız öyle davranın.

Ertesi gün annesi, babası ve Selin hastaneye gittiler. Doktor, Selin'in durumunun iyiye gittiğini söyledi. Doktor: "Selinciğim, gerçekten çok güçlü bir kızsın. Tümör çok zor bir hastalık ama sen onunla savaştın ve şuan durumun öncekilerden daha iyi." dedi.

Selin doktorun söylediklerini duyunda çok sevindi. Sonraki gün tedavi olacağı için Selin'in hastanede kalması gerekiyordu. Selin ameliyat için çok heyecanlıydı, biraz da korkuyordu.

Bugün ameliyat günü... Annesi, babası, akrabaları, arkadaşları, öğretmenleri hatta köpeği bile ameliyat kapısında bekliyordu. Doktorlar ameliyata girdi. Herkes kapıda Selin'i bekliyordu. Annesi bir köşeye geçmiş ağlayarak kızını bekliyordu. Aradan biraz zaman geçti ve doktorlar ameliyattan çıktı. Herkes heyecanlı ve meraklı bir şekilde doktorun yanına gitti. Meraklı gözlerle doktorun dudaklarının arasından çıkacak sözleri dinlemek için bakıyorlardı.

Doktor :

-Selin'in durumu gayet iyi. Selin çok güçlü bir kız ve bu kanseri de yendi. Herkese geçmiş olsun.

Herkes çok sevindi. Selin'i odaya aldılar. Herkes Selin'in yanına girdi. Annesi ve babası sınıksıkı sarıldılar:

– Bak kızım. biz sana her şey geçecek demiştik, dediler. Selin köpeğini hastanede görünce çok sevindi ve ona sınıksıkı sarıldı.

Artık Selin iyileşmişti. Hiç bayılmıyordu, arkadaşlarıyla geziyor ve oyun oynuyordu.

AŞKINDA ERİMEK

Merve ÇANKAYA

Gece olunca;
Çoğalır sesleri
Aklın ve kalbin,
Kılıç kalkan şakırtısı
Ve iki azılı katil gibi,
Sesi kulağımda Münker ve Nekir'in;
Kesip atıyor şah damarını aklım,
Koparıyor kalbin bütün bağlarını geçmişle.
Yığılıp kalıyor gövdemin içinde bir şehit.
Ardımda çığlık çığlığa kalan umutlar,
Kılıyor mahşerde namazımı.
Kulağımıza okunan ezan sesi
İlahi bir çağrıdır sevmek.
Bir ibadet halidir ruhundan
Ruh üflendiği Yaradan'ın huzurunda.
Mabedidir her sevenin kalbi

Etrafında tavaf edip ağlamaktır;
Topraklarında gözyaşı döktüğün
Kutsal Kâbe bedeninde sevdiğinin.
Safa ve Merve' de yürümektir
Seni ararken bastığı izleri bulabilmek için.
Af dilemektir biraz daha kul olamadığın için sevdiğinden
Sadece inandığın için,
Göremediğin halde var olduğuna inanarak,
Hissederek kızgın çöllerde
Çarmıha gerilmektir sevmek.
Acı çekmektir, fakat düşürmemektir adını dilinden
Dilim dilim doğrasalar da bedenini.
Çekip kanından kılıcını yalın ayak koşup ölebilmektir;
Onun yokluğunda girdiğin kavuşmak savaşında.

Yine, kavuşmak gayretiyle
Kapaklanıp secdeye her çağrı sonrası,
Hep istekte bulunmaktır,

Hep niyazda bulunmaktır
Kalbindeki ilahtan sevdiğinin varlığında bulduğu cenneti.
Bir nur iner yüreğine
Köz köz olmuş odacıklarındaki acılara,
Gözlerine vurur hasreti
Damla damla akar seccadesine,
Bir ayet gibi ezberler durur
Sevdiğinin ilahi sözlerini,
Öpüp alınına koyar kutsallaşan hatıralarını,
Kavuşmak isteğindedir ahiretine,
Kendisi için okunacak salalardan önce.
Bu bir dünya hali değildir
Toprak olup bitmez, yürür gider mahşerine aşkının.
Kapaklanıp ayaklarına
Tekrar tekrar secde eder huzurunda sevdiğinin.
Ellerine alıp kalbini sunar bedeniyle, gerçek sevenler...
Şems olmaktır, haliyle hallenip "ne olursan ol gel"
diyebilmektir sevmek.
Gel!

MEVLANA

Kader TAÇ

Bakidir hoş gören gözlerin
Doğruluktur her emelin
Ne güzeldir ümit dergâhın
Ezeli ve ebedidir sabrın

Yoktur dünyada eşin
Hoşgörü ve sevgidir işin
Döner durur âşıkların
Senin için senin için

Gözler yalan söylemez
Aşk kahır dinlemez
Sen olmasan Mevlana
Kimse doğru söylemez

DİNMEYEN ÖZLEM: KUDÜS

Merve ÇANKAYA

Ey peygamberler diyarı şehir!

Semalara yükselişin, Miraç'ın ilk basamağı

Kutsalların başşehri Kudüs,

Her köşende bir peygamberin izi

Her sokağında yükselsin ezan sesi.

Senden yükseldi “Âlemlere rahmet olan Muhammed” Miraç’a

Ve ilk sende döndü yönünü Allah’a.

Ey peygamberler diyarı şehir!

Allah’a yönelişim, ilk kıblem

Asr-ı saadet çağını gören şehir

Geçmişten geleceğe uzanan tarihimsin

Ezelden ebede benimsin.

Kudüs’e gidelim,

Yüzümüzü dönelim Mescid-i Aksa’ya

Rahatlasın bedenimiz, ruhumuz, bitsin acılar.

Ezberleyelim her bir sokağını, taşını, toprağını

Semavatın birinci katında,

Mescid-i Aksa’da ibadet edelim.

Seslenelim rabbimize,

Bütün Kudüs duysun sesimizi:

"Yerleri gökleri yaratan rabbim koru bizleri azaptan"

Kudüs ağlasın, kalp ağlasın, şehir ağlasın,

Bu şehrin sokaklarında büyüyelim.

Kalbimize, Kudüs'e âşık her yaşla geelim.

Horlanalım, ezilelim, ölelim ama vazgeçmeyelim bu aşktan.

Kudüs'e gidelim,

Allah şehrine gidelim,

Tur'a çıkalım haykıralım Kudüs'e

"Kesseler de ayaklarımızı,

Bil ki, Ey Kudüs senin için ellerimi ayak yaparım."

Kudüs'e gidelim,

Yüzümüzü dönelim Mescid-i Aksa'ya

Yardım edelim masumlara,

Korkudan sokakta oyun oynayamayan çocuklara.

Bak bir çocuk daha annesinin kollarında can vermiş,

Yine bir çocuk daha can veriyor babasına koşarken.

Kudüs'e gidelim, elini ver

Dolaşalım sokaklarını birer birer

İçimize çekelim şehrin kokusunu

Saklayalım içimizde en derinlere.

Gidelim Mescid-i Aksa'ya, namaz kılalım,

Sık tutalım saflarımızı,
Ayrımasın kimse bizi,
Tükenmesin bu aşk, bu şehir,
Canımızı verelim Kudüs için.
Ölmesin masum çocuklarımız,
Yıkılmasın Mescid-i Aksa'mız,
Ayrılmasın ellerimiz.

Birlikte dolaşalım Kudüs sokaklarını,
Birlikte çekelim kokusunu içimize, birlikte ağlayalım her gece

Her masumun gözünden düşen yaşlar dökülüyor Kudüs'e
Islanıyor sokakları masumların gözyaşlarıyla.

Hadi gel Kudüs'e gidelim,
Umutlarına, hayallerine yoldaş olalım,
Her adımımızda umutlar yeşeriyor parmak uçlarımızda.

Temiz tut kalbini içinde sevda var şehrin

Hadi gel Kudüs'e gidelim.

Ey Kudüs bitmeyen duamızsın,
Yıllardan beri dinmeyen gönül sızımsın.

Ateşler içinde yansak da adın var dilimizde
Hep seni sayıklarız her kelimemizde
Her gece seninledir rüyalarım.
Ey elli yıldır özlediğim şehir,
Zulüm altındasın yarım asırdır.
Yakışır mı sana şimdi yaşadığın kahr?
Yakındır aydınlık zamanlara erişeceğin gün
Yakında gelecek ebedi özgürlüğün...

VALİDEM

Merve ÇANKAYA

Bir yer var anne;

Hüznün derin olduğu bir yer.

Canın canıma daha yakın olduğu bir yer anne.

Her şeyin nefessiz kaldığı yer.

Sol tarafımda kalıyor anne senin için ne sevgiler büyütmüşüm.

Sen özelsin anne,
Sen ki benim diğer yarımısın,
Her yardıma ihtiyacım olduğunda yüzünü dönmeyensin.
Sen benim yüzümü güldürensin,
Bir yer var anne,
Bize iyi gelecek bir yer.
Çok uzaklarda değil anne,
Biraz solda kalıyor.
Sadece temiz bir kalp, temiz bir yürek
ve biraz temiz bir abdest, bir seccade.
Biraz da en içlerden bir dua.
İşte o zaman huzur yakın olacak.
Üzülme, dert etme,
Bittim, tükendim deme asla!
Herşeyin hayırlısı de, naçiz eyleme kendini.
İnsanın elinde değildir bazı şeyler.
Senin bizden uzakta olduğun gibi,
Verdin mi elini hayata her şeyini alıyor senden.

Avcunun içine alıyor kalbini, sıktıkça acıtıyor!

Her bir sıkışında yarama tuz basıyor sanki.

Pişman ediyor yaşadığına, ölmek istiyorsun da,

Geride bırakacakların ağırlaşıyor kalkamıyorsun.

Özlemler var ya anne içini acıtıyor insanın,

Ruhunu öldürüyor vazgeçiyorsun kendinden.

Oysa ki hayat yalanmış anne,

Kapıdan göründü mutluluk var sandım, ama sis bulutu gibi sinip
gittiler.

Ve ben senin en çok;

En acılı gününde bile gülüşünü sevdim annem.

Sen varken gecelerim gündüz oldu,

Şimdi ise gündüzlerimde gece,

Ah annem geceler boyu bekledim seni.

Bana söylediğin ninniler hala kulaklarımda çınlıyor.

Nerden bileyim yüreğimin bu kadar acıyacağını,

Hadi ne olur gel yine...

Bir gece ansızın düş gök yüzünden pencereme.

Yine ninniler söyle bir bebeğin uykuya dalarcasına;

Sessiz, masum

Bekliyorum her gece bir çocuğun salıncak sırasını beklercesine,

Bekliyorum kalbi kırık bir şekilde, sabırla

Yüzüne hasret kalbim anne...!

Gel ki çorak çöllerim yeşersin,

Gel ki kurumuş bahçem yeşersin,

Gel ki gülüşlerin sarsın etrafımı;

Gel ki yüreğim hasretine son bulsun...

ÖZLEM

Merve ÇANKAYA

Gecenin gölgesine saklıyorum seni.

Mahzunum bu aralar...

Gözlerimden sen damlıyorsun her gece.

Mütemadiyen bir bağ var aramızda

Serçe parmaklarımızdan uzanan bir yol var

Birikmiş hayallerimiz, sevdalarımız var

Günü geçmiş sevdalarımızın yabancıyız.

Bilir misin sevdiğim;

"İnsanlar ne zaman gözleri ile değil de gönülleri ile sevmeye başlarsa, aşk kelimesi o zaman can bulacaktır."

Ve işte bende seni tam böyle sevdim.

Gözlerimle bakmadım sana, gönlümle baktım

Can buldu kalbim aşkı anladım.

Aşk özlemle, hasretle, acıyla dirilir.

Aşkın anlamı o kadar küçülmüştür ki;

Eskiden sevmeye utanan insanlar, şimdi oyuncak sanıyorlar

Oysa aşk;

Fani dünyada tüm kötülöklere karşı bir serzenişti.

Konuşmak istiyorum seninle.

Bir kelimemi duysan anlayacaksın bendeki yerini...

Her akşam çığlık çığlık susuyorum seni...

Hatırlamaktan çok unutmayı sevdiğim gibi.

Boğazıma kadar bir yalnızlık ile doluyum.

Nasıl seviyorum seni biliyor musun?

Hani annemizden dayak yeriz her yerimiz acır ama yine de

vazgeçmeyiz annemizden.

Bende ki sevginde böyle işte

Her gece acıyor canım

Her gece hayalinle konuşuyorum

Ama yine de seni sensiz seviyorum.

BAĞIMLILIK MI BİZİ BAĞLAYAN, YOKSA BİZ MİYİZ BAĞIMLI OLAN?

Funda ÜNLÜK

Bir şeye ya da bir maddeye isteyerek bazen de istemsizce ihtiyaç duyulmasına bağımlılık denir. Oysa insanın ve diğer tüm canlıların çabası hayatını devam ettirmeye çalışabilmektir.

Fakat günümüzde bu olay çocukluk sonlarında yani ergenlik başlarında özenme ile başlamaktadır. Bağımlılığın en büyük nedenlerinden biri arkadaş olmakla beraber yeterli bir aileye de sahip olamamaktır. Çünkü bir şeylere bağımlı olmak, bağımlılık yapan şeylere yönelmek, ailede şiddet ve geçimsizlik olması, ailenin çocuğa sevgisini gösterememesi, çocuğun evde veya sosyal hayatta dışlanması, utangaç, sosyal olmayan, kendini dış dünyaya

kapatan, ergenlikte arkadaşlar arasında kabul görme, ailede ruhsal sorunları olan ve kendini madde ile dizginleyen birinin olması, çocuğu veya bireyi maddeye, kötü alışkanlıklara sürükleyen sebeplerdir. Peki ya bağımlı mıyız gerçekten, yoksa sadece alışkanlık mı? Alışkanlık aslında rutin olarak devam eden, “Yapmasam da olur.” dediğimiz şeylerdir. Bağımlılık ise “Olmazsa olmaz, yapamam onsuz, o bana iyi geliyor.” dediklerimizdir. Mesela spor yapmak bir alışkanlıktır, ama spor yapamadan duramamak bağımlılıktır. Peki ya bağımlılık tam olarak nedir? Bağımlılık tam olarak kişinin zarar gördüğü halde kullanmaya, yapmaya devam etmesi, kullandığı maddeyi uzun süre bırakamaması, sürekli madde arayışı içinde olmasıdır. Alışkanlığa örnek vermek istenir ise eğer, her sabah elimizi yüzümüzü yıkamak bizim için bir alışkanlıktır, fakat her sabah uyuşturucu kullanmak, sigara içmek, içki içmeden yapamamak hayata devam edememek bağımlılıktır. Bağımlılığın aşamaları vardır. Mesela ilk aşama ‘Herkes kullanıyor acaba ben de denesem ne olur!’ gibi düşüncelerin akıldan geçtiği hazırlanma evresi. Sonra bir kere kullandım, bir daha kullansam bir şey olmaz evresi. En sonda ise onsuz yapamıyorum evresidir. Bağımlıların büyük çoğunluğu kontrol edebileceği inancı ile madde kullanmaya başlamıştır. Hiçbir zaman bağımlı olabileceğini düşünmemiştir. İnsanoğlu işte her zaman ne olacağım değil ne oldum demiştir. Peki ya bağımlılık hastalık mıdır sorusunu sormuyoruz değildir

herhalde? Bağımlılık dayanılmaz hale geldiğinde elbette hastalıktır ve aynı zamanda tedavi de edilebilir. Eğer insan isterse bilinçaltında ben artık kullanmayacağım diyebilirse bırakmak için ilk aşamayı kat etmiş olacaktır. Bağımlılık elbette sadece uyuşturucu değildir. Sigara içmek de yukarıda dediğim gibi bağımlılıktır.

İradesiz misiniz? Çünkü çoğu kişi iradesiz olduğu için sigarayı bırakmadığını söyler. İrade; TDK sözlüğünde "Bir şeyi yapıp yapmamaya karar verme gücü" olarak tanımlanmaktadır. Bu durumda dışarıda ailesine karşı, çevresine karşı sorumluluğu olan bir kişi iradesiz olamaz. Tabi ki her maddenin kendine özgü özellikleri vardır. Örneğin alkol ve uyuşturucun fiziksel bağımlılık yaparken, sigara psikolojik bağımlılık yapmaktadır. Sigara kullanımı son zamanlarda arttığı için çok ilgi çekmiştir, bu yüzden o da tedavi edilebilecek duruma gelmiştir.

Kötü alışkanlıklar tabii ki de ilk ailede başlamaktadır. Sigara içen bir anne babanın çocuğunun dikkatini çekerek onu yönlendirmesi söz konusudur. Ve bu tür alışkanlıkların, bağımlılıkların zararları küçük yaştan aşılmalıdır. Zira sonraları anlamak ve bıraktırmak zor olabilir. Çocuğunu aşıla demişken git onu da döv demedik elbette, alıp karşına konuş, ona zararı bu, sen de bu olabilirsin, evet ben yapıyorum ama sen yapma ben bağımlıyım, bağımlı demek şudur diye anlat. Ona bebeklikten

itibaren sevildiğini, yalnız olmadığını aşıla. İnanın bu daha etkili olacaktır.

Önceleri sadece özel zamanlarda içilen ‘bu akşam içeyim olmaz bir şey’ düşüncesi şimdilerde ‘içmeden duramıyorum’a dönüşmüştür. Neden bir şeyleri kendimize esir yetmek yerine, kendimiz onlara esir oluyoruz? Yok olan onlarca kardeşimizi görmeyerek, sırf içtiği için ailesine şiddet uygulayan, elinde avucunda ne varsa kaybeden insanlardan oluyoruz? Kumar da bir tür bağımlılıktır. Kumar oynayan insanlar da elinde avucunda ne varsa kaybetmeye mahkûmdur.

Şimdi gelelim son zamanların en popüler bağımlılık türü olan uyuşturucunun detaylarına. Uyuşturucu çeşitleri merkezi sinir sistemini yavaşlatan, merkezi sinir sistemini uyaran, merkezi sinir sistemi faaliyetlerini bozan olarak üçe ayrılır.

Merkezi sinir sistemini yavaşlatan uyuşturucu çeşitleri genelde davranışların yavaşlamasına işlevsel faaliyetlerin gecikmesine neden olur. Madde bağımlılığı kişinin kullandığı maddeyi bırakmak istememesi, bırakma esnasında yoksunluk hissetmesidir. Psikolojik bağımlılık ise madde kullanan kişilerin madde kullandıkları zaman bu maddeyi tekrar kullanma isteği yaşaması durumudur. Fiziksel bağımlılık ise kullanılan maddenin vücutta yarattığı ani etkilerine karşı gelişen dirençtir.

Bağımlılık ‘‘Merakla başlar, ölümle biter.’’ sözü en güzel örnek sözlerden biridir. Madde bağımlısı iseniz, ailenizden maneviyat olarak çok büyük destek almanız gerekmektedir. Bu durum kesinlikle ihmal edilmemelidir. Bir uzmana danışıp tedaviye başlanmalıdır. Önce kan bu zararlı maddeden arınmalı, sonra bağımlılığı azaltıcı tedavi uygulanmalıdır. Bu tedavi sürecinde aileniz veya yakınlarınız sizi desteklemeli, otoriter, eleştirel yaklaşımlardan kaçınmalı ve sabırlı olmaya özen göstermelidirler. Yani size olan güvenlerini belirtmelidirler.

Konfüçyüs’ün dediği gibi ‘‘Karanlığa küfredeceğine bir mum da sen yak.’’

İNSANLAR NEDEN YAŞAR?

“Sorgulanmayan bir hayat yaşanmaya değmez.”

Eflatun

Allah’ın hiçbir şeye muhtaç olmadığını, kâinata ve içinde yaşayanlara baktığımızda görebiliriz. Bir düşünelim; dünyaya gelmeden önce kâinatın neyi eksikti de biz geldikten sonra tamamladık veya ibadetimizle ne yapıyoruz ki Allah’ın herhangi bir ihtiyacı görülüyor? Biz neden varız? İnsanların yaratılışının altında belirlenmiş bir sebep olup olmamasının bu zamana kadar bir açıklaması yapılmadı. İnsanoğlunun varoluşunun sebebi nedir?

Allah her şeyi kemaliyle bilendir. Ama bu bilmesi bizi yönlendirdiği anlamına gelmemektedir. Gelmiş, gelecek ve şimdiki zamanı aynı anda müşahede eder. Herkes vicdanen bilir ki, istediğim şeyi yaparım, konuşurum, istemediğim şeyi yapmam. Bu kaideye göre Allah bizim ne yaptığımızı bilir. Ama biz de yaptığımız şeyin irademizle olduğunu vicdanen ve aklen biliriz. Belki de Allah bizi tanımak ve kendisine layık olacak şekilde ibadet etmek için yarattı. Bu ibadet vazifesini yerine getirecek alet ve cihazlar da yaratmıştır. Yani bizden istenen şeyler ile bunları karşılayacak sermaye muvazanelidir. Bu olayda herhangi bir adaletsizlik olmadığını bütün kâinat bilir. Hâlâ aklımızda beliren birtakım sorular olduğu doğrudur. Kendi aklımdan da bu soruları

silemediğim gibi sizin aklınızdan da silinmediğini biliyor gibiyim. Hâlâ aklımızda “Neden” diyerek başladığımız ya da sonlandırdığımız sorular vardır. Allah’ın bizi yaratırken bize sormaması ise tamamen Allah’ın iradesini kısıtlamak anlamına gelir. Oysa âlimlerimizin ittifakı ile “Allah’la yükseltir.” Yani yaptığı işlerden sorguya asla çekilmez ama kâinatta yaptığı ve yarattığı herhangi bir hadisenin hikmetsiz veya adaletsiz olduğuna dair kimse ağzını açmamaktadır. Çünkü kâinatta hikmetsiz ve abes olabilecek bir durum yoktur. Bütün kâinatı didik didik araştıran bilim adamları bu ilahi hikmet karşısında hayrete düşmektedir. Kâinatın resmen her bir köşesi güzelliklerle dolu mucizedir. Allah’ın insanı yaratmasının çok hikmetlerinden birisi ibadettir. Allah insanı imtihan için yarattı. Bu hikmet insanın yaratılmadan olmayacağı kesindir. İbadet için yarattı. Bu hikmetin yerine gelmesi için var olan birisi gerekir. Sizce de gerekmez miydi? Yaratılmadan ibadetin yerine gelmesi mümkün değildir. Burada yaptığımız ibadetin miktarına cennette yerimiz hazırlanıyor. Allah’ın her şeyden daha büyük olduğunu ilan etmek ve Allah’ın emirlerini yaymak bu hikmetin yerine gelebilmesi için, hem tebliğ edenin hem de tebliğ edilenin yaratılması icap eder.

ALLAH BİZİ Neden İMTİHAN EDİYOR ?

Bir çekirdeğin ağaç olması için toprağa girmesi gerektiği gibi, insanında yetişip olgunlaşması ve terakkisi için dünya tarlasına gönderilmiştir. Eğer başka âlemde yaratılsaydık o zaman da neden bu âlemde yaratıldık diye sormamız gerekecekti. İnsan için en mükemmel imtihan salonu bu olduğu için buraya gönderildik denilebilir.

İNSANLIK NEREYE GİDİYOR?

Gülin SERT

Son zamanlarda kendime sorduğum sorular arasında ‘insanlık nereye gidiyor?’ sorusu büyük bir yer kaplıyor. Sahiden insanlık nereye gidiyor? Acaba kaç kişi daha bu soruyu kendine sorup cevap arıyor? İnsan

kelimesinin tanımını yapınız denildiğinde neler söyleyebilirsiniz? İnsan Allah’ın yeryüzündeki görüntüsüdür. İnsan akıl irade mantık sahibidir. Peki, insanlık denildiğinde aklınıza gelenler nedir? Benim aklıma gelenler hem iyi hem de kötü ne varsa hepsi. Çünkü insanlık artık anlaşılır ve iyi ya da kötü diye ayırt edilebilir değil. Sebebi son yıllarda insanlığın bir günün bile olaysız geçmemesi.

Bugün birisi eşini öldürüyor. Yarın başka birisi intihar ediyor. Sonraki gün birisi tecavüze uğruyor. Sonraki gün madde bağımlısı birisi ölüyor. Buna benzer olaylar “İnsanlık nereye gidiyor?” sorusunu sorduruyor.

Ne olacak peki? Hep daha sonraki gün diye devam edecek mi? Ne zaman son bulacak? Ne zaman bu olaylar artış göstermek yerine azalacak? Bence çoğu insan “İnsanlık nereye gidiyor?” ya da “Ben ne yapıyorum?” sorusunu kendine sormuyor. İnsanlar yaptığı yanlışlardan ders çıkarmak yerine aynı yanlışını hiç tereddüt etmeden tekrarlıyor. Kimse kimsenin yanlış yapmasına engel olmuyor hatta bazen yanlış yapmasına ortak bile oluyor. Bizi insan yapan şey görüntümüz mü, düşünmemiz mi, konuşmamız mı yoksa farklı duygular yaşayabilmemiz mi?

Her şeyden önce insan sosyal bir varlıktır. Bizim ailemiz, arkadaşlarımız, dostlarımız kısaca çevremiz bulunuyor. Bu çevreye karşı gösterdiğimiz davranışlar, beslediğimiz duygular bizi biz yapıyor. Günümüzdeki değişimler ve gelişmeler o kadar ilerlemesine rağmen bizler maalesef insanlık olarak, vicdan olarak çok fazla ilerleyemedik. Çevremizde, ülkemizde, dünyamızda olanlara karşı gittikçe daha duyarsız, umursamaz oluyoruz. Görüntümüz insan; ama içimiz sanki gittikçe robotlaşıyor. “Komşusu açken tok yatan bizden değildir.” sözünün etkili olduğu

bir anlayıştan uzaklaştık. Neredeyse komşunun ekmeğine göz diken, sadece kendini düşünen insanlar haline geliyoruz.

Sokakta düşüp kalan insanlara önce yardım eli uzatmak varken çoğu kişi telefonunu çıkarıp fotoğraf, video çekmeyi, uzaktan izlemeyi, başını bile

çevirmeden dönüp gitmeyi tercih ediyor. Selamlaşmak insanlığın en doğal belirtilerinden biri. Ama gittikçe birbirimize selam bile vermiyoruz. Bu durumda insanlıktan nasıl bahsedilebilir? Peki, bu şekilde insanlık nereye gidiyor? Aslında insanlık hiçbir yere gitmiyor hep yerinde sayıyor. Herkesi bu soruyu kendisine sormasına davet ediyorum.

DİLİN ÖNEMİ VE TÜRKÇEMİZ

*“Türk Milletinin dili, Türkçedir.
Türk dili dünyanın en güzel, en zengin ve en kolay dilidir.”
Mustafa Kemal Atatürk*

İclal Kardelen KAÇAR

Dil insanlar için vazgeçilmez bir iletişim aracıdır. Dünyanın her yerinde dilin çok önemli bir yeri vardır. İnsanlar duygularını, düşüncelerini ve hayallerini anlatmak, ifade etmek için bu iletişim aracını kullanır. Her milletin kendine özgü bir dili vardır. Dil geçmişten, geleceğe çok önemli bir yer edinmiştir. Geçmişten, geleceğe bir köprüdür. Dil konuşur, kaleme dökülür. Bunun için çok önemli bir araçtır.

Dilin çok çeşidi vardır. Bazı insanlar vücut dilini kullanarak kendilerini ifade ederler. Bence en önemli dil insanın kalp dilidir; çünkü kalp ne hissederse dil onu söyler. Fakat insan kalp dilinde oluşmaları dışa yansıtmak için illaki seslerin, kelimelerin imkânlarını kullanılır. Biz de içimizden geçenleri anlatırken kendi dilimiz olan Türkçemizi kullanıyoruz. Zaten bizi biz yapan bizi diğer toplumlardan ayıran ön önemli şeyimiz dilimizdir. Bizi bir arada tutan en önemli unsurumuz dildir. Bizi bir millet yapan aynı topraklarda yaşamamızın yanında aynı dili konuşmamızdır. Çünkü dil, milleti oluşturan ana unsurdur.

Her toplumun kendine ait bir dili ve kültürü vardır. İnsanlar kendi kültürlerini yaşatmak için öncelikle kendi dillerine sahip çıkmaya çalışırlar. Biz de kendi kültürümüzü korumak isteriz. Bunun yolu da öncelikle güzel dilimizi, Türkçemizi korumaktan geçer.

Şu anda dünyada en yaygın dil İngilizcedir. Dünyanın neresine gidersek gidelim İngilizcenin konuşulduğunu görürüz. Bunun sebebi ise; ekonomik ve teknolojik olarak gelişmiş olmaları ve teknolojik ürünleri ihraç etmeleridir, diyebiliriz. Böylelikle İngiliz kültürü de diğer milletler arasında etkili oluyor. Şu an ülkemizde de bunun etkisini görebiliriz. İnternet, cep telefonu, bilgisayar vb. teknoloji ürünleri ve diğer yollarla dilimize giren İngilizce kelimeler günlük hayatımızda sıkça kullanılır hale geldi.

Bunun sonucunda da dilimiz, kültürümüz değişmeye, bozulmaya başladı. Hâlbuki bizim dilimizde o kelimeler yerine kullanılabilir kelimeler vardır. Olmasa da Türkçemiz bu kelimelere karşılık üretebilecek köklü ve gelişmiş bir dildir. Dünya üzerinde çeşitli ülkelerde dilimizi konuşan insan sayısı da az değildir. Türkçemiz dünya dilleri arasında ilk onda yer alan bir dildir. Yani bizim dilimiz de dünya dili olabilecek yeterliliğe sahiptir. Eğer dilimize sahip çıkarsak ve dilimizi doğru kullanırsak gelecekte en önemli dil Türkçe olacaktır. Medeniyet olarak biz çok ileriye gidip, her yerde söz sahibi olacağız. Türk dilinin gücünü dünyaya kanıtlayıp her yerde geçerli bir dil yapacağız.

Millet olarak varlığımızı korumak için öncelikle dilimizi korumalıyız. Unutmayınız bir millet dilini kaybetmişse her şeyini kaybetmiştir.

KİMLİĞİMİZİN TEMSİLCİSİ DİLİMİZ: TÜRKÇEMİZ

Merve ÖZTÜRK

İnsanlar arasında iletişimi sağlayan en önemli araç dildir. Kişinin duygu ve düşüncelerini etkili bir şekilde karşısındakine aktarmak için dili kullanması gereklidir. Kullanılan dilde, ağızla yapılacak ise konuşma tarzına, yazılı anlatım yapılacaksa yazı kurallarına uyulması gerekir. Dilde konuşma tarzına herhangi bir kural yokken, sözlü anlatımda yazı dili kuralı vardır. Fakat günlük hayatımızda da dilimizi kullanırken özenli olmamız gerekir. Çünkü dil insanın kişilik yapısını yansıtan aynadır.

Türkçemizde diğer diller gibi öğrenimi kolay bir dil değildir. Çünkü kendi dilimizde aynı kelimelerin farklı anlamları mevcut olabiliyor. Tek bir kelime iki farklı anlam taşıırken (eş anlamlı) bazı kelimelerin ise zıt anlamı oluyor.

Günümüzden yaklaşık 8500 yıl öncesine dayanan Türkçe dili günümüze kadar varlığını devam ettirmiştir. Bu sayede milli kültürümüz değişiklikler yaşasa da o günlerden günümüze kadar ulaşabilmiştir. Bugünlere gelen Türkçe, yurdumuzun her bölgesinde kullanılarak iletişim amacıyla işe yarar. Ama yedi bölgesi olan ülkemizde aynı dilin farklı söyleyişleri konuşulur. Kiminde ağız farkı, kimisinde modern konuşma, kiminde ise klasik konuşma farkı vardır.

Konusu oldukça geniş olan, yurdun doğu, batı, kuzey ve güney yönlerinde kuşaktan kuşağa gelen, her bölgesinde farklı karakterlerde gelişmiş kültürler oluşmuştur. Geçmişten dil

aracılığıyla gelişen bu kültür şu anki adet, gelenek ve göreneklerimiz yerine getirmemiz ile gelecek nesillere aktarmamız yine dilimiz sayesinde olacaktır. Çünkü insan

kültürünü dili sayesinde yaşar. Ülkemize yıllık bir milyondan fazla turist gelmektedir. Turistlerin dikkatini en çok çeken nokta ise başta Türk mutfağı başta olmak üzere bizim yaşam biçimimiz yani kültürümüzdür. Yedi bölgenin her bir parçasında gelişmiş olan kültürler vardır. Fakat bu yedi bölgenin kültürünü ortak noktada birleştiren şey dilimizdir.

Dil ile kültür arasında sizce nasıl bir ilişki vardır? Mesela Fransızlar dilleri kibar olduğundan mı kendileri de kibardırlar acaba? Ya da Çinliler ve Japonlar dilleri sert olduğundan mı savaşçı ve sadıktırlar? Dünya da bulunan ortalama 193 ülkenin farklı kültürlere sahip olduğu gibi binlerce dili vardır. Kuşaktan kuşağa kültürlerinden gelen kullandıkları diller o ülkenin temsilcisi gibidir. Yani o diller o milletin kültürünün aynasıdır. Evet, Fransızlar geniş bir kültüre sahiptirler ve anne babalar çocuklarına önce sabırlı olması gerektiğini daha sonra iyi huylu, davranışları düzgün, dürüst, güvenilir, özgüvenli olmasını istedikleri için öyle yetiştiriyorlar. Onları kibar kılan şey ise yetiştirildikleri gibi davranmalıdır. Onlara bu özelliği kazandıran en önemli şey de dilleridir. Dillerinin sert olduğunu düşünerek kendilerini savaşçı ve sadık gibi gördüğümüz Çinliler ve Japonlar bugünlere hırslı bir toplum olarak başarılı, azimli, savaşçı, sadık ruhunu dilleriyle ve kültürleriyle taşırlar. Her toplum kendine ait

milli özellikleri korumak için ilk önce dillerini koruma altına alırlar.

Geçmişten günümüze kadar gelen giyimimiz, konuşma tarzımız, yaşam biçimimiz, dinimiz, tarihimiz, müziklerimiz vs. hepsini biriktirmiş ve hala günümüzde de yaşatıyor olmamız dilimizin ne kadar önemli olduğumuzu gösteren bir işarettir. Her ülkenin ayrı ayrı birbirinden farklı olmak üzere geçmişi, aynı zamanda bugünlere yansıttığı yapısı vardır. Yansıtılan her ne olursa olsun kişi kendi ülkesinin kültürünü gösterir. Büyüme çağında bir kişiye gösterilen (din, dil, tarih, sevgi, saygı) kavramların büyüdüğünde de kendisine öğretildiği gibi davranması, onun hem kültürünü ve dilini devam ettirmesinde hem de genişletmesinde büyük önem taşır. İnsan; çevresini, varlıkları, kavramları, kültürel özellikleri dil sayesinde kavrar.

Bir diğer örnek ise Hindistan'da 400'ü geçen dil ve lehçe vardır. Ülkenin ayrı ayrı bölgelerinde çok çeşitli diller kullanılır. Bu yüzden her Hintli aynı dile ve aynı kültüre sahip değiller; ama onların tek ortak noktası Hindistan'da yaşıyor olmalarıdır. Sonuç olarak Hindistan'da insanlara iki dil öğretilir. Birincisi buldukları bölgenin dili diğeri ise İngilizcedir. Bu nedenle Hindistan'da İngiliz kültürünün etkilerini görebiliriz. Hindistan'da ülkenin farklı bölgelerinde yaşayan insanlar birbirlerini anlamakta zorluk çektikleri için çoğu İngilizce konuşmayı tercih eder.

Sonuç olarak her dil kendi milletinin varlığını oluşturur ve yaşatır. Biz de milli kültürümüzü korumak, gelecek nesillere aktarmak, millet olarak devamlılığımızı sağlamak için kendi dilimizi, Türkçemizi, güzel ve doğru kullanmaya zen göstermeliyiz. Dilimizi kaybederse kendimizi kaybederiz. Dilimiz giderse her şeyimiz gider. Çünkü dil bizim en değerli varlığımızdır. Vatan ve millet sadece düşmanla savaş meydanlarında arpışılarak korunmaz. Aynı zamanda bizi biz yapan değerlerimizi korumakla olur. Türkçemize sahip çıkmak ve korumak biz gençlerin en temel görevlerindedir.

MEHMET'TEN ANNESİNE

Funda ÜNLÜK

Küçüktüm anne;
Sen benim saçlarıma kına yaktığında,
Henüz sadece sekiz yaşındaydım.
Nedir diye sorduğumda sana,
Kınalı kuzumsun sen benim demiştin.

Şimdi büyüdüm anne,
Şimdi vatan için askere gidiyorum.
Gelmiştim ya hani bir gün yanına,
Sende başlamıştın ağlamaya.
Dünyalar o an durdu işte anne.

Kardeş kardeşi üzmez,
Vatanına sahip çık oğul!
Demıştin ya hani bir keresinde,
Yapamadım anne, tatbikat diye kandırıldım,
Kendi vatanıma saldırdım.

Ama ben öyle bir vatana sahibim ki anne,
Geçirmediler bizi on santim öteye.
Ne ev, ne çocuk dinlediler,
Koştular mücadele verdiler.

Kendi ülkelerini tekrar kendileri kazandı,

Namerde asla muhtaç olmadılar.

Yattı biri tankın önüne,

Sonra baktım ki bir değil,

On bin olmuşlar anne.

El ele verdiler,

Silah neymiş bilmediler,

Sırf siz rahat uyuyun diye,

Kendilerini yok ettiler.

Farkında değildim oysa ki,

Ne fayda kandırmıştım bir kere kardeşimi,

O anam diye inerken,

Duymamıştım perişan sesini.

Şimdiler de pişmanım anne,

Bilmeden üzdüm seni,

Yok ettim kardeşimi,

Affetsinler söyle, beni.

15 Temmuz şehitleri verildi isimleri,
Amansız mücadelenin adına da
15 Temmuz diye eklendi,
Şimdilerde pek çok yerde,
Okunacak sırayla.
Teşekkür et onlara,
Rahat uyuyorsan orada,
Mehmet'in hain pusuda,
Sen bekle geleceğim yakında.

BU ŞEHİR BENİM DEĞİL

Yasemin BAŞPINAR

Yürüyordum öylece, boş sokaklarda sessiz ve kimsesiz kalmıő bir çocuk misali, üzgün ve karanlık. Ben değilim bu! Bu sokaklar benim koştuğum, ayağımın takıldığı kaldırım taşları değil! Düşüp dizim kanarken bile bana gülen sokak şimdi kimsesiz. Ben bir çocuğum; tam 60 yaşında, neşesini kaybetmiş bir çocuk.

Bağırmak istedim içimden, atmak istedim öfkemi ama sesim kısılır, kelimeler ağzımda dolanır.

– Hey çocuk! Neredesin!

Kısık ve sessizce, duraksayıp sağıma soluma baktım, rüzgâr değdi yüzüme, sanki üzüntümü bilir gibi yüzüme ince ince dokundu, ağlasam gözyaşlarımı silersin be rüzgâr! Dizlerimin bağı çözüldü, olduğum yere düşüverdim. O bomboş sokakta tiz bir ses yükseldi:

–Amca iyi misin?

Elinde topuyla bana doğru koşan bir çocuk benim düşmeme üzölmüş, telaşla koşuyor, yanakları al al olmuş alnından boncuk boncuk terler damlıyor. Ağlayıverdim birden; çünkü her adımı öyle bir renk kattı ki bu üzgün sokak eski neşesini buldu. Sanki soluk çiçekler birden açtı. Rengârenk sanki güneş, en tepeye yükseliverdi. Ağlıyordum öylece çocuk iyice telaşlandı, omzuma değdi eli.

–İyi misin amca?

–Çok iyiyim evlat.

–Ama ağlıyorsun.

Sevinçten bu gözyaşları, benim sokağıma sahip çıkmış bir çocuk... Sessiz bırakmıyor işte.

–Sen varsın ya çocuk, bu sokak neşesiz kalmamış ya, ben bunun sevincinden ağlıyorum.

Hâlâ şaşkındı. “Burada hiç çocuk yok ki amca, bak etrafına.” dedi, bu kez şaşırın ben oldum.

–Sen varsın ya oğlum.

–Ben hep vardım zaten, bu sokağın her köşesindeydim ben, senin neşenim.

Şaşkınlığım ikiye katlandı, sağıma soluma bakındım hızlıca, buğulu buğulu görüyordum, gözlerimi ovuşturdum. Kalan yaşlar yayıldı yanaklarıma, yüzümdeki ince çizgiler birer nehir edasıyla gözyaşıyla dolmuştu. Kimse yoktu; durdum, kalkmadım düştüğüm yerden, derin bir nefes çektim içimdeki her boşluğa çarpan sert bir rüzgâr gibi.

Ayağa kalktım, ilerledim yavaş yavaş. Kahve vardı, biraz daha gidip oraya girdim. Tek tük adam, çoğu da ihtiyar, bir tanesi konuşuyor, diğerleri televizyon denen illete öylece bakıyor. Bir masada dört genç ilişti gözüme, hepsinin elinde birer telefon, sessizce oturuyorlar. Ah nerede kahvenin o eski neşesi! Bu kahve benim arkadaşlarımla taş yarıştırdığım kahve değil, bu kahve benim kahvem değil, sessiz ve mutsuz... Ayaklandım çıktım kahveden, sokağın sessizliğine bıraktım kendimi. Eski bir bakkal vardı sahibi vefat edince oğlu devralmış, içeri girdim.

–Bir paket çekirdek ve üç kutu kola...

Tamam dercesine kafa salladı, hazır ufak bir pakette bir çekirdek ve teneke şişede üç kutu kola verdi. Kumbaralarında biriktirdiği paralarla çekirdek almaya gelen çocuklar yoktu, arkamı döndüm. Yine o ufaklık, elinde bir mendil, içinde beş on kuruş para, bayram varmış gibi giyinmiş, saçları özenle taranmış. Ben ona şaşkın şaşkın bakarken mendili iki avucunun içine aldı, başının hizasına kaldırdı

–Bunlarla sakız alabilir miyim amca?

–Alınır tabi, bir sürü sakız alırdı hem de. Çok sakız alırsın o parayla, ne yapacaksın o kadarını.

Arkasına döndü, parmağıyla dışarıyı işaret etti. Bak orada arkadaşların var.

–Hepimiz yiyelim diye babam verdi, bakkal amca sana çokça verir.

Haklı çocuk. “Hadi al sen sakızları parayı da koy, bakkal efendi alır.” dedim, güldü, başını salladı, sakızları aldı ve mendili parayla koyup gitti. “Hey çocuk mendili al.” diye bağırdım ama çocuk yoktu. Bakkalın sahibi “Ne mendili bey amca?” dedi.

–Yok bir şey evlat, bu sokakta hiç çocuk yok mu?

–Var, olmaz mı, çok sokağa çıkmazlar sadece. Bakkala gelmezler, etrafta dolaşmazlar, yeni nesil böyle amca.

Beni daha çok üzmüştü dedikleri, aldıklarımın parasını ödeyip çıktım, ilerledim yavaş yavaş, deniz kıyısına ilerledim. Bir banka oturdum, orada tek başıma ne kola içebilirdim ne çekirdek yiyebilirdim. Sessiz ve neşesiz bu şehir, sokaklarına çocuk çıkmıyor. Gülücükler yankılanmıyor, hiçbir çocuğun gözünden oynarken düştüğü için yaş akıyor. Denizde sessizlik var, martılar uçmuyor. Bu şehir benim değil. Neşemi, üzüntümü, derdimi ve sevincimi paylaştığım şehir değil.

Bu şehir çocuksuz, bu şehir kimsesiz...

BU GÜN GÜNLERDEN ÇANAKKALE

Yasemin BAŞPINAR

Nerede bu sevda? Nerede sizin emek veren yanınız? Bir insan sevmek için sebep aramamalı. Özlendi, söylensin diye beklememeli. Sebepsizce ve öylece sevmeli, sevdalanmalı. Bir bebek annesini neden sever, güzel olduğundan mı? O, yaratanın ona verdiği, sahipleneceği ve onun varlığı olmadan yaşayamayacak gibi hissettiği tek varlık. Tıpkı vatan gibi, tıpkı vatan sevgisi gibi! Bebekler nasıl ki annesine muhtaçsa sende her karışı şehidinin kanıyla sulanmış bu vatana muhtaçsın!

Yine günlerden bir kış günü, hava buz ama bir Sarıkamış havası yok. Ruhunu vatanı uğruna hediye eden on beş yaşında çocuk yok. Yoktan çok işte ama neye fayda. Ertesi gün bir yaz havası işte bu kez Çanakkale! Heyecan gibi sanki, hüzün kokan bir zafer sevinci. İşte bugün Çanakkale, Türk' herkesin tanıdığı o tarih. Yeni doğma anasından! Dn bir bak ardına o gün günlerden neymiş!

İşte o gün bir mücadele günüydü. Amansızca oluşan tek duygu sahiplenme! O gün 18 Mart'tı, denize dökülen hainleri sayma sırası bizdeydi. Belki zevk değildi ama inançtı ve olacak olandı. Sen ki Türk, sana her hain bir Çanakkale şehidini hatırlatsın. Gediz Cephesi'nden kaçan **600 kişilik bir alayın** nn Nezahat Hanım atıyla kesti, "Ben babamın yanına ölmeye gidiyorum, siz nereye gidiyorsunuz!" diye bağırdı. Erler bunun üzerine cepheye döndüler. Nezahat Hanım bu savaştan sonra onbaşı rütbesini aldı, Nezahat Onbaşı olarak anılmaya başladı. Yalnız önemli bir ayrıntı daha var:

Nezahat Onbaşı, bu rtbeyi kazandığında henüz 12 yaşında küçük bir kız çocuğuydu!

Vatanı için asker olmak cinsiyet gerektirmez. Vatan için şehit olmak yürek, inanç ve daha niceleri gerektirir!

“İzmir’in Kemalpaşa (Nif) kazasının Ahmetli köyünden Hacı Halilzâdeler’denim. Babam merhum Mehmet Efendi’dir. Çanakkale Anafartalar’da 56. fırkada silahımla muharebelere iştirak ettim. Adım Ahmet idi. Benim kadın olduğumu kimse bilmiyordu. Şarapnel ve kurşunlarla dokuz yerimden yaralandım. Milli muharebelerimize de gönüllü iştirak ettim...”

İşte bu sözler bir Türk kadınına aittir. Mücahide Hatice Hanım! Anafartalar cephesinde 56. fıkrada Mehmetçiklerle omuz omuza çarpışan bir kadın askerdir. Anafartalar'dan sonra diğer savaşlara da katılır, İzmir'de Yunan ordusuna esir düşer. İnönü Muharebeleri başta olmak üzere Kurtuluş Savaşı'nın birçok cephesinde canını dişine takarak çarpışır. Bir gece dökülen Nusret gemisinin mayınları bunlardan kaçan düşmanı sağ bırakmak istemeyen emanetine sahip çıkmak isteyen Seyit Onbaşı tam İki Yüz On beş kilo, bir insanın kaldıramayacağı yük öyle bir hırs ve azimle ancak kaldırılabilir. Bu yüzdendir ya savaş sonrası bir daha kaldıramamıştır mermiyi. O dönemin on beşlileri çoğunun bıyıklarının bile terlemediği bu delikanlılar, kısa bir talimden sonra cepheye uğurlanmış ve “isimsiz kahramanlar” olarak cephenin cehennemî atmosferinde eriyip gitmişlerdi. Çanakkale Savaşı'na katılan Galata-saray, Konya ve İzmir Liseleri gibi birçok okulun öğrencisinin şehit düştüğü, savaşın olduğu dönemde bu üç lisenin mezun bile veremediğini bilin, bilin ki içinizde hep yaşatın.

Bu gün ben yine sıcak yatağımdayım. Uzaktan gelen keskin koku. Ne mi o koku? Tarifi yok sanki cennet ama keskin ki Çanakkale'nin kokusu. Ufak bir çarpıntı çokça özlem uğruna her şeyini feda etmiş bir devir. Saygı! Minnet! Hasret!

Yanıyor gönlüm şehidim. Tek amacım sana varmak. Belki duyarsın sesimi, belki bilirsin, bu ülke hala senle yaşıyor. Neslin sen gibi sevdalı bu vatana. Bir gün bende gelirim başına hakkınızı helal eyleyin.

DÜŞÜNÜYORUM, DÜŞÜNDÜĞÜMLE KALİYORUM

Erem Nur KIZILKAYA

Düşünmek istiyorum. Düşünülen ve düşünülmüş olan, ayrıca bundan sonra düşünülecek her şeyden farklı bir şeyler düşünmek istiyorum. Mavi, yeşil, kahve, ela gözlerden değil; hiç görülmemiş gözlerle dünyaya bakmak istiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Birçok şeyi bilmediğim gibi, nasıl farklı düşüneceğimi de bilmiyorum. Aslında bazen gerçekten çok fazla düşünüyorum, hatta düşündüklerimi anlamıyorum. Anlamaya çalışırken insanlardan uzaklaşıyorum; ama istediğim tam olarak bu değil. Bilinçli bir şekilde, bilincimde farklılık yaratmak istiyorum. Mesela, yolda yürürken gördüğüm insanların, nereden nereye gittiklerini bilebilmek istiyorum. Onların yürürken düşündüklerini, ne yapmak istediklerini, hislerini hissedebilmek istiyorum. Öyle

bir pencereden bakayım ki dünyaya; her şeyi görüp duyabileyim, her şeyi diğer insanlardan farklı düşünebileyim.

Odunlara sadece odun olarak bakmayayım istiyorum. Kışın ısıtma aracı olarak kullanılan bu odunlara, yazın da saygı gösterebilirler. Aslında bir şey birçok şey saygıdan yoksun. En başta insanlar. Başka şeylere saygı göstermeyen insanlar, birbirlerine de saygı göstermiyorlar. Herkes saygı bekliyor aslında, herkesin bir şeylerden ötürü haklı olarak saygı beklediği bu dünyada bu kadar saygısızlığın olması çok saçma. Mesela bazı insanların yaptıkları ne? Nasıl? Anlamıyoruz değil mi? Mesela bazı insanlar insan kelimesini hak etmiyor. Büyüttüğü çocuklarını, kızını taciz eden, öldüren insanlardan saygı beklenmez. Düşünceleri ne bu insanların? Saygının olmadığı yerde huzur olabilir mi? İnsan olduğu için, insanlara saygı göstermek. Çok garip bir şey insan olabilmek. Tertemiz olan ruhlarımızın insanlığı zamanla yok edilmezse, çaba göstermemiz gerekmeyen insan olma durumu; kirletilen ruhlarımız yüzünden, çaba gösterilerek bile zor ulaşılan bir hedef olmak zorunda kalıyor. Birilerine hoşgörü gösterebilmek, saygı duyabilmek, her durumda sakin kalabilmek, hatta ve hatta var olan her şeye bir nebze sevgiyle bakabilmek bu kadar zor olmamalı. Kolay olmalı. İnsanlar yanlış şeylere çok fazla değer verip, önceliklerini doğru seçemiyorlar. Farkında mısınız? Hepimiz bir şeylerle uğraşıyoruz, hatta bazıları milyon dolarla

oyarken bazıları ise aç kalmamanın derdinde; ama ikisi de mutsuz ve huzursuz. İnsanların rahat bir hayat ve eğlenceli zaman geçirmek adına yaptıkları bütün her şey, zamanlarının neredeyse hepsini harcıyor. Bunun nedeni ne biliyor musunuz? Ben bilmiyorum; ama tahmin ediyorum. Bence insanlar yanlış şeylere değer veriyorlar. Güç, para, şöhret, hırs vesaire... Bütün hepsi için birçok insanın kalbini kırıp, birçok insanın mutsuz olmasına neden olan insanlar, bir süre sonra kendilerini mutsuzluğun en içinden çıkılmaz halinde buluyorlar. Ama bu kadar değersiz olması gereken konulara bu kadar değer veren insanların kaçınılmaz sonucu bu. Birçok insan tanıdım; bu birçok insanın değişmeyen tek bir isteği var: Bir yerlere ulaşip bir şeylere, çok şeylere sahip olarak mutlu olmak... Asıl ulaşılmaması gereken mutluluk, hiçbir zaman elde edilemiyor bence. İşin kötü tarafı, toplumda öyle bir durum oluşmuş ki Ahmet, Mehmet böyle olduğu için, sizler böyle olmadığınız zaman, herkes size baskı uyguluyor. “Hayat kolay değil böyle. Çalış!” Olur çalışırım, ama ne için? Nasıl? Bütün hayatımı, sırf bu yüzden düzen aksamasın diye abuk subuk bir şeylerle geçireyim, birilerinin kalbini kırarsam çalışmamak daha mantıklı benim düşünceme göre. Yolda yürüyen insanların hiçbiri bunları düşünmüyor sanırım. Her neyse insanlar düşünemiyor bir başkasını. Kendilerini de düşünmüyorlar. Düşünseler mahvetmezler hayatlarını, yaşamlarını. Anlam veremiyorum hiçbirine, hiç kimseye. Gitgide kötüleşiyor

düşünceler, gitgide pisleşiyor, bakılacak yüzleri kalmıyor. Akli yarı çıplak olan insanların şimdi bedenleri yarı çıplak... Haberleri açıyoruz, bir akşam bakıyoruz; İstanbul'un şu yerinde küçük kıza tecavüz edildi, yazık... Her yerde bin bir türlü haberler; savaşlar, bomba patlamaları, şehitler, pisliklerin leşleri... Çözmek, bilmek isterdim. İnanın düşünemiyorum artık nasıl bir yerde yaşadığımızı, nereye gittiğini. Tek hedef var ölmeyecekmiş gibi dünyaya sarılmak, sımsıkı sarılmak. Her yerde savaş ve gözyaşı var. Yok mu bu duruma son verecek insanlar? Elbette vardır ama umudunu kaybeden insanların sayısına göre azlar. Acaba kaybettiğimiz insanlığımızı, insanî değerlerimizi yeniden kazanarak başlayabilir miyiz? Bilemiyorum. Vahşi kapitalizm iliklerimize kadar işlemiş ama kazanmanın bütün yollarının mubah olduğu bu düzende, maalesef insanî duygularımız da benliğimizden söküp alınmış. Bencillik yüzünden insanoğlu çıkar ve menfaatleri uğruna her türlü eylemi yapacak hale gelmiş ve ben bunu anlamıyorum. Ey insanoğlu neden? Niçin? Bizlere yazık, küçük çocuklara, masum insanlara yazık. Bencil insanlar için gözyaşı dökmemizi anlayamıyorum.

Çok kolay insanlarız, kolay kandırılıyoruz, mutsuzluğa oynuyoruz. Her konuda eziliyoruz, canımızdan can gidiyor, insanlık bitiyor. Oysaki çocuklardan başlayarak sevgi ve merhamet

aşılmalı. Onları onore edici güzel sözler söylenmeli. Ben istiyorum ki saygılı insanlar, çatışmasız ülkeler, kalleşçe hareketler değil kardeşçe insanlıklar istiyorum. Ben istiyorum ki masum insanlar ölmesin, insanlar katledilmesin. İnsanlık insanca olsun, güzel düşünelim istiyorum.

HAYVANLAR NE KADAR ÜZÜLÜR?

Melisa KORKMAZ

Veda etmek her zaman zordur. Akvaryumdaki bir balığı, evdeki bir kuşu, su ve güneşine dikkat ettiğimiz bir çiçeği daha da kötüsü sevdiğimiz bir insanı, kısaca yakınlık kurduğumuz herhangi bir canlıyı kaybettiğimizde doğamız gereği çok üzülürüz. Bir düşünün; kanser kurbanı orta yaşlı bir adamın cenazesinde dul eşine ve iki çocuğuna teselli olarak ne söyleyebiliriz? Peki hayvanlar için durum nedir? Acı duymadıklarını söylemek imkânsız ama bunun derecesi nedir?

Sevdiğimiz birini kaybettiğimizde yaşanan şoku ve çaresizliği anlatmaya sözcükler yetmiyor. Acımızı hafifleten tek şey, sevdiklerimiz ve yakınlarımızla birlikte olmak. İnsanlar en kötü günlerinde de en güzel günlerinde de birlikte olmayı seviyor. Bu yüzden akraba, konu komşu, eş dost ziyaretlerini sıkça yapıyoruz. Acımızı, mutluluğumuzu, anılarımızı, zevklerimizi ve

korkularımızı paylaşıyoruz. Bu bahsettiğim sosyal ilişkilerin, ölüm acısının veya yemekten sonraki tokluk hissinin hayvanlar tarafından nasıl algılandığını, paylaşıp paylaşılmadığını zaman zaman düşünürüm. İnsanlar kadar yoğun ve uzun dönemli olmasa da herhangi bir hayvan da yavrusunun ölümüne üzülür. Onun başında bekler, onu yalar, arkasından çığlıklar atar.

Kısa bir zaman önce bizzat gördüm. Yavrusuna araba çarpmış bir kedi, onu yolun kenarına çektikten sonra uzun bir zaman başında bekledi. Gidip gidip geri döndü. Miyavlaması hiç kesilmedi. Cansız yavru belediyenin temizlik görevlisi tarafından alındıktan bir hafta sonra bile, ana kedi o bölgeye bakmayı ihmal etmedi. Kimi zaman uzaktan bile haykırışları duyuluyordu. Belki onlar için çok doğal bir durumdu; ama her şey mutfak penceremizin tam önünde cereyan ettiği için bana biraz inanılmaz geldi ve tahmin ettiğimden fazla etkilendim. Bir insan için bu durum, genellikle hayat boyu bir tramvaya neden olur; yani asla unutulmaz. Acaba

bu ana kedi, bu acıyı ne kadar süre ile yaşıyor? Tabii ki yine yavruları olacak, hayat onun için de akmaya devam edecek. Bizler unuttuğunu düşünebiliriz. Ama sorma imkânımız yok, nereden bileceğiz? Belki hiç unutmuyor, unutmayacak. Bizim gibi mezarlıkları da yok ki unutmadığını gösterecek bir davranışta bulunsun. Bizim en gelişmiş, en sosyal canlı türü olduğumuz, onların bu duyulara veya özelliklere sahip olmadığını veya çok azına sahip olduklarını göstermiyor. Sadece anlayamıyor, algılayamıyor, ölçemiyoruz. Bilmeyişimiz olmadığı anlamına gelmiyor. Sözelimi insan dışı gelişmiş canlıların da varlığından haberimiz yok. Birçok tahmin, belge, görüntü, kanıt vs. olduğu söyleniyor ama uzaylı canlılara ilişkin tüm insanlığı ikna edebilecek çok bariz bir olay ya da durumla karşılaşmadık. İnsan, “En gelişmiş canlı türü” diyoruz. Ya daha da gelişmiş varsa? Aynı şekilde hayvanlar da acıyı, en azından ilk başlarda, bizim kadar yoğun yaşıyorsa? Eğer böyleyse, durum onlar için daha da kötü. Çünkü daha önceden de bahsettiğim üzere, biz acımızı paylaşabiliyor ve azaltabiliyoruz. Yakınımızdan çeşitli hatıralar saklayıp bağımızı devam ettirebiliyoruz. Hâlbuki hayvanlar bunu yapmıyor veya genetik kodlarına bu işlendiği için yapamıyor, anlatamıyor, paylaşamıyor.

Biz, dünyanın ya da evrenin kusursuz bir şekilde işlediğine inanıyoruz. Eğer hayvanlar da bizim gibi olsaydı, davransaydı

acaba nasıl bir düzen içinde olurduk? Belki de böylesi bizim için, hatta onlar için de daha iyidir. Bunun tersi bir durumun Amerikan sineması için değişik bir film senaryosu olabileceğine inanıyorum.

GÖKLERİN KIZILLIĞI

İclal Kardelen KAÇAR

O gün karanlık bir geceydi. Hainlerin pusuya yattığı, yattıkları yerde kanlı düşler kurdukları bir geceydi. Yıllardan beri tasarladıkları kanlı hedeflerine ulaşmayı amaçladıkları bir gece: 15 Temmuz 2016 Cuma.

Ordumuzun içine sızmış asker elbisesi giyen hain FETÖ terör örgütü üyeleri, milletin parasıyla alınan tankları, tüfekleri, savaş uçaklarını milletin üzerine doğrultmuşlardı. Amaçları milletin iradesine, demokrasiye darbe indirmek, Yüce Türk Milleti ve milli egemenliğini parçalamaktı. Hain emellerine ulaşmak için karşılıklarına çıkan her şeyi, herkesi ezip geçiyorlardı. O karanlık gecede yüzlerce vatan ve demokrasi sevdalısı KAHRAMANIMIZI şehit etmişlerdi. Vatani parçalamayı hedefleyen hainlerin gözleri hiçbir şeyi görmüyordu. Fakat milletimiz vatani uğruna ölümü çoktan göze almıştı.

O karanlık gecede Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip ERDOĞAN'ın cep telefonu ile canlı yayına bağlandıktan ve halkı meydanlara çağdırdıktan sonra her şey değişmeye başladı. Onun çağrısıyla minarelerden ezanlar, salalar okunmaya başlamıştı. Yetmiş sekiz milyon vatan sevdalısı ölümü göze alarak meydanlara inmişti. Hainler ise bütün bunlara rağmen Türk milletine silah doğrultmuşlar, tanklarla, uçaklarla yüzlerce insanımızı şehit etmişlerdi.

Gençten yaşlıya, erkekten kadına herkes sokaklara dökülmüştü. Herkes 15 Temmuz gecesinin karanlığı başka gecelere yansımamın diye sokağa dökülmüştü. KAHRAMAN Ömer HALİSDEMİR ve onun gibi vatana sevdalı yiğitler bu ülkeye canlarını siper ederek karanlık geceyi aydınlığa çıkardılar. Kışlada olması gereken, düşmanı engellemesi gereken tankların önüne geçerek, “Vatan sana canım feda” diyerek vatanımızı bölmek isteyen hainleri engellediler. Kimi çocuk öksüz, yetim kaldı; kimi anne-baba evlatsız o karanlık gecede. İşte öyle bir geceydi ki bombaların rengi gökleri vurmuydu. Milletimiz o gecede “Türkler bir ölür, bin dirilir.” sözünü yine kanıtlamışlardı. Aynı Osmanlı İmparatorluğunda olduğu gibi yine kanıtlamıştık kendimizi, MİLLET olduğumuzu bütün dünyaya. İşte yine bütün dünya Türkleri konuşuyordu. Evet, yine millet kazanmıştı. Bütün

dünya anlamıştı bir kez daha: “Türkler hiçbir zaman yenilmez, yenilemez.”

Tankların, bombaların milleti ezdiği karanlık 15 Temmuz gecesi KAHRAMAN TÜRK MİLLETİNİN sarsılmaz iradesiyle Allah’a şükürler olsun ki aydınlığa ulaştı. Darbe yapmayı düşünen hain FETÖ üyeleri milletin darbesiyle karşılaştı. 15 Temmuz gecesi Türk tarihine DEMOKRASİ BAYRAMI VE DEMOKRASİ ŞEHİTLERİ GECESİ olarak silinmez harflerle yazıldı.

Ömer HALİSDEMİR gibi kahraman yiğitler olduğu sürece bu vatan bölünmez.

KOR DÜŞER ATEŞE

Funda ÜNLÜK

15 Temmuz Saat 21.30 sularıydı, yüreğinde bir sızı ile uyanmıştı Hatice Nine. Aylar önce hayattaki tek varlığı olan torunu, kınalı kuzusunu ‘İlle de Vatan’ diyerek yaslı ve bilhassa da puslu gözlerle göndermişti. Zaten sonra da pek haber alamamıştı kınalı kuzusundan; köylü idi ya işte, soramazdı kimselere yavrusunu. Gecesini gündüzüne katar ve dualar ederdi hayattaki tek varlığı, bir tanecik torununa. Ama bu akşam farklıydı, Mehmet Gözükara’nın “Her gördüğüm düşten yanar yüreğim.” adlı dizesini yaşıyordu adeta, içine düşmüştü bir kor, sönmüyordu. Yanan ateşe kor düşer mi, düştü işte! Evin içinde aşağı yukarı dolaşp durdu, sığamadı, evin içine attı kendini, o torunuyla beraber özenle diktiği çiçeklerin arasına. Her biri sanki bir tanecik torunu Mehmet’i kokuyordu. Ağlamaya başladı ‘‘Ah oğul’’ dedi.

—Ben seni yüreğimdeki ateş durmadan yansın diye mi gönderdim?

Bir ses duyuldu, biraz yakın ama uzak da sayılabilecek kadar mesafeden.

—Hatice Nine! Hatice Nine!

—Hayırdır oğul nedir bu halin?

—Yandık ninem yandık.

—Nedir oğul, Nedir derdin?

—Yandık ninem, yandık, dedi yine boğuk bir sesle Hüseyin.

Hatice nine biraz korku biraz da öfke dolu kilitledi bakışlarını Hüseyin oğluna. Yineledi sorusunu, “Ne oluyor oğul? Nedir bu halcağazın?”.

—Ninem az önce ekranlarımıza bir haber düştü, nedir ne değildir bilemem izledim, biraz anladığım kadarıyla sana koşayım dedim hemen. Oğlunu merak edişin, bilirsin, geçenlerde kor gibi düşmüştü yüreğime.

—Söyle oğlum söyle bende bileyim.

—Nenem az önce Genelkurmay Başkanlığı yerleşkesinden bir silah sesi duyulduğu ihbarı verilmiş. Bu ihbar üzerine Silahlı Kuvvetler Komuta Hareket Kontrol Merkezi yetkilileri aranmış, yetkililer “’Ani müdahale mangaları tarafından tatbikat yapılıyor.” yanıtını vermişler.

—Yani oğul, sen kime ne anlatıyorsun? Sanki ben oradaki askerlerden biriyim! Ne komutası, ne kontrolü? Ne demek istiyorsun?

—Dinle ninem dinle, tanklar Çankaya Köşkü'nün çevresinde dolaşıyormuş, helikopterler sağa sola ateş açıyormuş.

—*Neee?* Bunlar da mı gelecekti başımıza oğul, kardeş kardeşe ateş mi edermiş, bu nasıl insanıyettir böyle?

—Bilmiyorum ninem, bilmiyorum, sanırım yavaş yavaş İslam âlimlerinin dedikleri gibi yaklaşıyoruz sona.

—Sonra oğul, sonra ne oluyordu?

—Gel benimle ninem. Gidelim izleyelim.

Köprüler kapanmış, meclisler ateşlenmişti, Hatice Nine kara kutunun içindeki o amansız yürek yakan anları izlerken. Bir yandan “Ne oluyor memleketim, sana ne oluyor?” diye söylendi, bir yandan oğlunun hayalini kurdu. Rüyasından onu yakan sızıyla uyanmıştı ve bunca amansız olay yaşanıyordu şuan. Kendini dizginleyemeyip usulca aktı yanaklarından gözyaşları, sonra bir an başını hafifçe döndürdü ekrana. Tankları, ateş seslerini duydu ve baktı ki milleti; o paha biçilemez insanıyet duygularını ön plana çıkarmış, akın akın koşmuşlardı köprüye. Geçmişlerdi tankların önüne adeta bir siper misaliyle. “Vatan bölünmez.” diye diye tanklar onlara bir adım geldikçe onlar beş adım ilerliyordu. Kalabalıkta bir ateş sesi duyuldu. Ardından, ekranda son dakika haberi denildi ve şehit haberi verildi. Bu amansız hainliğin, kendi kardeşlerinin kurşunuyla yere kanlar içinde yığılmıştı Mehmet.

Hatice Nine ise henüz kendi oğlu olduğunu bilmeden hüzünlenmişti, yüreğindeki kor sanki az öncekinin on katı gibiydi.

—Ninem ne oluyor, diyebildi Hüseyin kısık ve acı dolu sesi ile.

—Yok bir şeyim oğul, su, bir yudum su rica ediyorum sadece.

Getirdi Hüseyin Hatice Nine'nin suyunu “İç anam, kana kana iç, zemzem suyu gibi gelsin, sana şifa olsun.” diye döküldü dudaklarından. .

—Sağ ol oğul su verenlerin çok olsun, diye ekledi Hatice Nine.

Sonra döndü önüne, evde Hatice Nine ve Hüseyin de dâhil herkes büyük bir sessizlik halindeydiler. Kalktı, dayanamıyordu o ufacık hassas yüreği bu olanlara: “Gidiyorum oğul, yavrumun benim duama ihtiyacı vardır.” dedi. Haklıydı aslında, yavrusunun artık onun sonsuz duasına ihtiyacı vardı.

O gece Hatice Nine için geçmemiştir zaman. Ne torunundan bir haber alabilmiş, ne de diğer olaylardan bir detay duyabilmişti. Tek bildiği nerede kalmıştı Atatürk'ün bize bıraktığı devlet? Nerede kalmıştı saygı? Nerede kalmıştı Vatan diye yanıp tutuşan insanlar?

Sabah olmuştu, galiba biraz gözlerine yenik düşmüştü, zira gözlerini açtığıında çoktan sabah olmuştu. Koştu Hüseyin oğlu ona:

—Ninem!

Hatice Nine meraklı bir edayla ‘‘Hayırdır evladım, oğlumdan Mehmet’imden güzel bir haber mi aldın yoksa?’’ dedi, heyecanla.

—Hayır nenem. Yine güzel bir haber vereceğim sana. Ninem geri çekilmişler, dayanamamışlar, bizim içleri yiğitlik, umut dolu gençlerimize, direnememiş hainler, çekilmişler geriye.

—Helal olsun bize, helal olsun vatanıma, helal olsun gençlerime.

Fakat sonra yüreğindeki sızı arttı da arttı dayanılmaz bir kor ateşe dönüştü adeta. Ateş düştüğü yeri yakar derlerdi ya hani, sanırım ondan yanmıştı Hatice Nine’nin yüreği bu kadar.

—Ne oluyor nine, nedir şu halin, benim kahraman anam, vatan kokan ninem bu değil, sabret nine sabret dönecek Mehmet’in.

—İnşallah oğul, dedi ve içlendi Hatice Nine.

Uykusuz geçen gecelerden sonra geldi çattı kapıya habersizce o büyük gün. Hiçbir haber alamamıştı hala. Derin düşüncelere dalarken kapısı çaldı bir anda. ‘‘Kim çalar ki benim

bu eski püskü evimin kapısını, Hüseyin oğuldur elbet.” diye yöneldi kapıya. Fakat durum bambaşkaıdı, Hüseyin oğlu değildi gelen, uzun boylu iri yarı bir adam ve arkasına aldığı yiğit parçaları vardı karşısında, o kor ateş tekrar içinde alevlenmişti.

—Ne oluyor? Torunumdan haber mi getirdiniz bana? O nerede, aylardır ne bir haber, ne de bir ses duymadım oğul, ne olur söyleyiverin bana artık. Sahi siz tanıyor musunuz benim Mehmet’imi, benimki de soru ya tanırsınız elbet benim yağız yiğidimi.

—Tanıyoruz efendim, sizinle bu konu hakkında konuşmaya geldik, dedi kapıdaki asker.

Şaşkın şaşkın baktı kapıdaki uzun boylu baya iri yarı adama ve sordu: “Mehmet’ime ne oldu oğlum?”.

—Mehmet’in vatan yolunda, İslam yolunda yürürken kardeşlerinin kurşununa yenik düştü anam, başımız sağ olsun.

Yığıldı yere, öylece sessiz sakin kaldı. Dünyası yıkılmıştı sanki. Resmen ocağı sönmüş ve evinin üstüne alaca kargalar üşüşmüştü. Çekildi damarlarından kanı ve birden kıyamet koparcasına bir ses ile avaz avaz bağırdı. “Oğlum, dönecektin söz vermiştin. “. Sonra mırıldanmaya başladı. Dilinden düşenleri ne askerler anlayabiliyor ne de Hatice Nine anlatabiliyordu.

Kalabalıktan bir ses duyuldu sonra, ufak tefek bir askerdi bu, baktı Hatice nine irkilerek.

—Nine! Torunun sana bir mektup bıraktı. Göreve gideceği akşam “Bana bir şey olursa şayet, nineme götür bunu. Bilsin, onu çok sevdiğimi, kızmıştır bana belki, ulaşamadım ona, özür dile benim adıma.” dedi.

—Ah oğul kızar mıyım ben hiç sana, oku oğul oku mektubumu oğlum ne yazmış, ne söylemiş?

—*Ninem; biliyorum kızgınsın bana yazamadım, soramadım hal hatırını, duymadım o ince tiz sesini. Ninem burada her şey çok güzel gidiyor. İyi ki diyorum, iyi ki vatan borcumu ödemeye gelmişim. Burada bana bir şey olursa eğer dua et olur mu? Senin duan kabul olur ninem. Döneceğim dedim söz verdim ama kırılma bana ne olur. Sen demez miydin hem “Vatan uğruna öl öleceksen oğul. Bu dünyada bizim ailemize yakışan budur .” diye. Özledim ninem seni çok özledim. Bugün bir göreve gideceğim, duanı esirgeme benden asla, bir şey olursa da hakkını helal eyle ninem. Öpüyorum puslu gözlerinden.*

MEHMET

—Oğlum helal olsun hakkım sana, helal olsun.

—Ninem ağlama, torununun duaya ihtiyacı var, dedi asker.

—Nasıl ağlamayayım oğul, benim kimim var ki ondan başka, ocağım söndü oğul, evimin direği çöktü.

Askerler ağlamamak için dişlerini sıkıyorlardı. Günler sonra gelmişti askerin cenazesi, köyü bir matem havası kaplamıştı adeta. Hatice Nine'nin ayakta durmaya mecali yoktu. Oğlunu mezara koyarlarken puslu gözleri birden karardı ve oracıkta yığıldı yere. Kalp kriziymiş meğer, dayanamadı torununun acısına zavallı kadın. Hemen ertesi gün de köyün desteği ile hemen yanı başına gömdüler Hatice Nine'yi. Mezarlarının başındaki tabelada, “Şehitler Ölmez Vatan Bölünmez.” yazıyor.

YENİDEN DOĞUŞ

Zeynep YILMAZ

Bizim buralarda yaz akşamları çok güzel olur, eve köye giresimiz gelmez. Çoluk çocuk ayrı oynar, annelerimiz kapı önlerinde bir taraftan çekirdek çitler, bir taraftan lafın belini kırar, biz de genellikle fazla uzaklaşmadan bir köşede havadan sudan konuşuruz. Bakalım, akşama yine böyle planları var hepimizin. Neyse, camın kenarında öten kuşların sesine uyanmışım. Sersem gibiydim. Saate baktım daha çok erken, tekrar uykuya dalmışım İyice de uyumuşum.

Latif ve hayat kokulu bir yaz akşamı

Çoluk çocuk taşıyorduk evlerden dışarı

Nerden bilelim, şer odakları kafa kafaya vermiş

Sırtımızdan vurup satacaklarmış bağımsızlığımızı

Annemin “ Haydi kahvaltıya...” sesiyle tam olarak ayaktaydım. Elimi yüzümü yıkadım, sofraya oturdum. Bir iki lokma atıştırdıktan sonra sofrayı toplayıp, film izlemek için odama çekildim. Filmi izledim. Evin işi hiç biter mi? Bitmez tabi.

Annemle evi temizledik. Amcamın babama attığı mesajla birlikte çok sevindik çünkü bize geleceklerdi. Amcamın görevinden dolayı uzun zamandır göremiyorduk birbirimizi. Akşam için bir şeyler hazırladık. Nihayet akşam oldu, kapı çaldı. Özlemle karışık mutluluk içinde birbirimize sarıldık. Amcamı da çok özlemiştim. Sıkı sıkı sarıldım. Babamın “ Tamam kızım ” demesiyle sarılmayı bıraktım. Yemeğimizi yedik, ardından biraz sohbet ettik. Amcamın işi bize göre özeldi. Babamla amcam konuşurken gelen ani bir telefonla yüzü asıldı. Apar topar ayağa kalktı, babama bir şeyler söyledi ve gitti. Yengem telaşla:

–Ne oldu bir şey mi olmuş? dedi. Korkmuştu. Tabi biz de korkmuştuk. Babam hemen haber kanalı açtı. Kadın muhabir “ Dışarı çıkma yasağı ” ile ilgili bir şeyler okuyordu. Durduk yere ne alaka diye kendi kendine düşünmeye başladım. Babam da bize bir şey fark ettirmemek için uğraşıyordu fakat başarısızdı bu konuda. Çünkü ayağını sallıyordu. Sorular sorunca “ Bir şey yok ” diye bizi geçiştiriyordu. Muhabir bu seferde , “ DARBE ” diye bir kelime kullandı. Şaşkınlığımı gizleyemedim. “ Ne ” diye sesli konuşmuşum. Aklımın yettiği kadar tahmin yürüttüm. Haberlerde de bazı şeyler netleşmeye başlamıştı. Cumhurbaşkanımız milletimizi sokağa davet ediyordu. Herkes meydanlara gidiyordu. Ama kadın muhabir de sokağa çıkma yasağı bildirisini okumuştı. Sonradan anlaşıldı. Meğerse darbeciler kadına zorla okutturmuş o

bildiriyi. Hepimiz çok korkuyorduk. Babam da abdestini aldı ve “Allah’a emanet olun” diyerek meydana gitti. Çok korkmuştuk. Kuzenim küçük olduğu için uyuyakalmıştı. Biz de haberleri izlemeye devam ettik. Yengem kaç kere amcamı aradı ama amcam açmamıştı. Daha da endişelendik. İstanbul Boğaziçi Köprüsü’nde duran asker kılığındaki darbeciler milletimizi geçirmiyorlar, ateş ediyorlar, tankları milletimizin üzerine sürüyorlardı. Bunlara haberlerde şahit olduk. Haberleri izledikçe tüylerim diken diken oluyordu, ilk defa böyle bir şeyle karşılaşılıyordum. ‘‘ Şehit ‘‘ yazılarını okurken daha da korkuyorduk. Amcam, kaç kere aramamıza rağmen telefonu açmamıştı. Saatler oldukça ilerlemişti. Babamı aradık. Annem:

—Kardeşinden haber alabiliyor musun? Yoksa bir şey mi oldu? dedi.

Babam da:

—Hayır hayır hepiniz sakın olun. Kardeşime bir şey olmadı görevi gereği gitmek zorundaydı, dedi ve kapattı. Yengem desen ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Camiden sala sesi duydum. Art arda hem de. İlk defa okunuyordu gece gece. Anneme sordum endişe ile:

—Anne, neden sala okunuyor?

–Korkma kızım, milletimizi hukukuna sahip çıkmaya davettir. Eskiden Kurtuluş Savaş’ında da milletin maneviyatını ayakta tutmak için salalar okunmuştur, dedi. Haberlerde son dakika bilgisi gelmiştir. Haberlerde şöyle yazıyordu: “15 Temmuz gecesi hain darbe sırasında Özel Kuvvetler Komutanlığı’ni ele geçirmek isteyen darbeci Tuğgeneralı öldürerek darbenin seyrini değiştiren Ömer HALİSDEMİR’dir. Ve arkadan vurularak şehit düşmüştür.

Hayat veren bir kırmızı bilirdik biz kanı

Meğer irin ve gaddarlık taşıyormuş kimisinin damarları

Ey Türk! Hiç esir edebildiler mi seni tarihte

Ne diyordu şair? Gerekirse alsın cânı, cânânı, bütün varımı

Bunu duyan yengem ve annem daha da telaşlanıp üzüldüler. Yengem tekrar annemi aramaya başladı. Ama amcam yine açmadı. Ben de babamla meydana çıkmıştım. Ortalığın ağarmasıyla her şey de ortaya çıkmaya başlamıştı. Gece izlediğim bir haberde bir askerin “Bizim hiçbir şeyden haberimiz yok. Emir verdiler, çıkmak zorundaydık.” deyişi ve gözünden yaşlar akması şimdi yüreğimi daha da yakıyordu. Yengem amcamı tekrar aradı ve en sonunda telefon açıldı. Yengem “Neredesin, neden açmıyorsun, nasılsın?” diye peş peşe sorular soruyordu. Amcam titrek bir sesle “Hasan gitti, anlıyor musun gitti Hasan!” dedi ve

yutkundu. Kısa süren bir sessizlik oldu. Sonrasında yengem ne zaman gelebileceğini sordu. Amcam:

–Daha belli değil. Beni merak etmeyin, siz kendinize dikkat edin, dedi.

Milletimizin inancı, kararlılığı ve gücü sayesinde bu büyük tehlike atlatılmış gibi görünüyordu. Ezilen arabalar, bombalarla vurulan kamu binaları beni dehşete düşürüyordu. Bazı yerlerin sonradan müze yapılacağını duydum. İyi fikirdi. Bu ihanet unutulmamalı, ders çıkarılmalı ve gelecek nesillere de aktarılmalıydı.

Sonraki günler meydanlardan ayrılmadık. Her kesimden, her görüşten temsilciler geldiler, konuştular. Zaman birlik zamanıydı.

15 Temmuz gecesi öyle bir gece ki yeniden doğuşumuzun, birlik ve beraberliğimizin mihenk taşı. O kadar silahlı unsura rağmen halkımızın elinde değil gönlünde iki şey vardı: İmanı ve vatan aşkı.

Hiçbir millet ölüme koşa koşa gitmez. Bizden başka... Çünkü biz, bir ölünce bin diriliriz.

Onlar çarpılmış, kaybetmiş kimliğini, sana düşense acı

Acılar geçiyor bir nebze, başlıyor bu sefer sızı

Yine de sen kapılma kedere, üzülme, vazgeçme

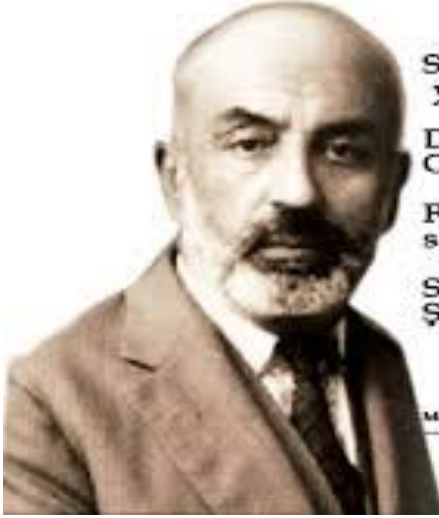
Düşün altındaki binlerce kefansız yatırı

RAHAT UYU BÜYÜK ŞAIR

Aleyna KAYA

Nedense Mehmet Akif ERSOY deyince kanımda bir hareketlenme olur, tüylerim hafiften bir dansa başlar, içimde bahar kokulu bir ırmak akar. Abarttığımı düşünebilirsiniz. Yalnız İstiklal Marşı'nı bir rutin olarak değil de gerçekten anlayarak kendimizi vererek okuduğumuzda sözcüklerin gerisinde yatan olayları düşündüğümüzde abartmadığıma hak verebilirsiniz belki. Şair “Korkma” diyerek başlıyor Ulusal Marşımıza. “Korkacak ne var, korkacak neyin var? Gençsin sen, Türk'sün sen, kimler kimler korkutmaya çalıştı seni!” demek istiyor bence. Yaşadığı zorluklar, bir ahlak abidesi olan kişiliği lirizmde zirve yapmış olan İstiklal Marşı'nı daha da özel ve anlamlı kılıyor. Onun hayatı ve sanatı arasındaki bağı en güzel özetleyen “Akif'in hayatı da büyük bir şiiirdir.” diyen Hüseyin Cahit Yalçın'dır kanımca. O; hiçbir insanın, gencin, yaşlının yapamadığını yapmış ve ülkesinin adına yakışır bir milli marş yazmıştır. Küçüklüğünden beri büyük

zorluklara göğüs geren Mehmet Akif, bir ulusun, bir asır geçse bile unutamayacağı şiirler yazmıştır.

Sırtlanları geçmişti beşer
yırtıcılıkta,

Dişsiz mi bir insan!
Onu, kardeşleri yerdı,

Fevzâ bütün afakını
sarmıştı zeminin,

Salgındı bugün
Şark'ı yıkan tefrika derdi.

Mehmet Akif Ersoy

Sadece İstiklal Marşı'nda değil Safahat'taki şiirlerin çoğunda da milli ve manevi duygulardan bahseden şair, toplumsal hayatın diğer sorunlarını da canlı bir şekilde yansıtmıştır. Bir bakıma kendisini toplumun yerine koymuş, onların sorunlarını kendi sorunları gibi görmüştür. Milletimizin düştüğü durum kafasının içini bir an olsun boş bırakmaksızın kurcalamaya devam ediyordu. Çünkü vatan eşittir Mehmet Akif Ersoy demekti. Gençliğini, ömrünü, ailesini, sevdiklerini vatani için feda etmeye hazırды. Bir an için düşünmenizi istiyorum. Başka insanların fedakârlıklarını, milletimizin bekası için cepheye koşmalarını gururla dinleriz. Peki, biz de aynısını yapar mıydık ya da yapar

mıyız? Şu anda da yine ülkemizin ve milletimizin başına bin bir türlü çorap örülmeye çalışılıyor Afrin’de ya da Suriye ve Irak’ta yaşananları hepimiz az çok biliyoruz. Ve oraya gitmek için gönüllü yazılan gençleri duyuyoruz. Akif, bu gençleri –ki daha hayatlarının baharı bile başlamamış bence- görse elini kalbine götürüp onları selamlardı. Şu an iki gözüyle göremese de gönül gözüyle görüp gururlanıyordur herhalde. Ben öyle olduğuna eminim ve o yüzden diyorum ki “Rahat uyu büyük şair!”

Artık bu tarihe adını altın harflerle adını yazdıranlardandı o da. Mustafa Kemallerden Seyit Onbaşılardan, Şerife Bacılardan sonra onun ismi de sanı da anılacaktı bu topraklarda. Onun arkasından bu vatan için canını verecek nesiller vardı. Bu bir vatan, millet ve bayrak aşkıdır. Evdeki çocuklarını bırakan anneler, yatalak bir vaziyette yatan yaşlı anne babalarını Allah’a emanet eden gençler, “Ne yapalım, vatan sağ olsun!” diyen babalar, okullarından akıp gelen liseliler, daha kimler kimler... Akif yaşadığı dönemde Asım’la beraber, Asım’ın neslini de görmüştü bence. Çünkü canından, cananından, ailesinden vazgeçmiş nice vatan evladı düşman işgalini durdurmak için cephelere koşmuştur. Bundan daha büyük fedakârlık mı var? Peki, kimler Asım gibidir? Evinde, iş yerinde elektriği veya suyu boşa kullanmayan, vergi kaçırmayan, birikimini ve yeteneğini bu ülke için kullanan; aklını, vicdanını ve inancını, dış güçlerin birer maşası olan sahte hocalara

kiralamayan, yoksulları gözeten, hak yemeyen ve hatta okulda derslerini güzel bir şekilde dinleyen arkadaşlarım, yaşı kaç olursa olsun birer Asım'dır. Akif vatanın kurtuluşunun ancak böyle düşünen ve davranan insanlar sayesinde olacağını biliyor ve tüm bu iyi özellikler küçükken kazanılacağını bildiği için gençlere ve çocuklara özel bir önem gösteriyordu.

Akranlarımdan küçük bir isteğim var. Bazen de olsa Ahmet, Mehmet, Ayşe veya Fatma olduğumuzu unutup kendimize Asım diyelim, kendimizi öyle görelim. Şairin genç insanlardan beklediği şeyler, emin olun, kişiye değer katacak ve onurlu, imanlı, ahlaklı, kişilikli, cesur, fedakâr, vatansever ve –bu çok önemli– çalışkan bir kişi yapacak olan özelliklerdir. Söylemek kolay ama yapmak ne zor değil mi? Her şeyin başı istemek ve karar vermektir, sonra başarabildiğimiz kadarıyla artık. Ne dersiniz, bir söz verelim mi?

FIRINDA ATEŞ, OCAKTA EKMEK

Öznur KITIR

Şehrimizin ve bölgemizin göz bebeği, en büyük tesisi olan Kardemir adeta bir ana kraliçedir. Fabrikalar, evler, köprüler, yollar, uçak ve tanklar doğurur. Kendine bağlı diğer sektörlerle birlikte sanki büyük bir kovan gibi olan tesis, Karabük'ün bütün ekonomik çarklarının merkezinde yer alır. Bir Cumhuriyet kenti olan Karabük'ü var eden, sadece bölge için değil tüm ülke için çok önemli bir işletme olan Kardemir 81 yıl önce kurulmuş, 81 ile de sanayinin en temel maddesi olan demir mamullerini ulaştırarak ülkemizin en önemli yapı taşlarından biri olmuştur.

1937 yılında kurulup 1995 yılında zarar ettiği gerekçesi ile kapatılmak istenen ve dönemin hükümeti tarafından özelleştirilen

Kardemir, bugün dünyanın dev şirketleriyle rekabet edebilecek düzeye gelmiştir. Türkiye'nin tek ray üreticisi olan fabrikada ateşlenen her yeni fırınla, şehirdeki birçok ocakta pişen ekmeğin sayısı da artmakta, bölge insanına iş imkânı sağlanmaktadır. Fatma, Zeynep ve Ülkü'ler yandıkça Ayşe Abla'lar, Cemile Teyze'ler, Hasan Dayılar ve Adem Abi'ler geleceğe güvenle bakabilmektedir.

Sanayideki yeri zaten tartışılmaz olan demirin Türkler için ayrıca manevi bir önemi daha vardır. Ergenekon'da demiri eriten Türkler, buradan dünyaya yayılmış ve küçüklü büyüklü birçok devlet kurmuştur. İkinci anavatanımız olan Anadolu'da yüzyıllar sonra bambaşka bir teknolojiyle ve daha değişik şartlarda 1939'da üretilen ilk demirin Kardemir'e ait olması, şehrimizin güzide şirketini benim gözümde apayrı bir yere getirmektedir.

Kardemir, bünyesindeki çelik konstrüksiyon fabrikası ile de ülkenin dört bir köşesinde çok sayıda büyük endüstriyel tesisin proje, imalat ve montajını gerçekleştirmekte ve “fabrikalar kuran fabrika” unvanını fazlasıyla hak ettiğini göstermektedir. Modern teknolojiyle donatılmış ray profil haddehanesinde rayın yanı sıra ağır profil üretimi de yapmakta olan şirket, küçük bir köyü bir sanayi şehrine yükseltmiş; çalışmanın, ekmeğin, zorluklara direnmenin değerini bilen yöre insanına aş olmuş, iş olmuştur. Burada çalışan işçi ağabeylerimizin çocukları da babalarının alın terini boşa akıtmayarak Türkiye’deki eğitim başarısı sıralaması açısından Karabük’ü hep üst sıralarda tutmuştur.

Zamanın birinde bir yazı okumuştum. İsviçre otellerinde kullanılan tıraş bıçaklarının çöpe atılmayıp odalardaki geri dönüşüm kutularına koyularak müşterilerin İsviçre çelik sanayiine destek olabilecekleri şeklinde uyarı yazıları olurmuş. Görüldüğü gibi aslında o kadar hassas bir sektör ki insanlar küçücük bir çelik parçasının bile israf olmasını istemiyorlar. Bu açıdan Kardemir ve benzeri şirketler satrançtaki vezir gibiler. Olmamaları şâhı büyük bir savunma boşluğuna düşürüyor. Üretimde yerlilik şüphesiz her sektörde önemlidir ama demir ve ona bağlı mamullerin kendi fabrikalarımızda elde yapılması daha kritiktir. Şu an kendi imkânlarımızla ürettiğimiz yerli silahların Afrin’deki

operasyonların kesintiye uğramadan devam etmesinde ne derece önemli bir rol üstlendiğini görmekteyiz.

Siz Kardemir'i sadece bir demir çelik fabrikası olarak görmeyin. O; üniversite sınavlarında derece yapan öğrencidir, malını satabilen esnaftır, yük taşıyan nakliyecidir, yaşlılığında çalışmak zorunda kalmayan işçi emeklisidir, bölgeye yatırım tapan iş adamı, yerli gemi, yerli tanktır. Kardemir, Karabük'ün büyüklü küçüklü hayat damarlarıdır.

